

ПЕСЕНТА

НА

ТОКЛУЧКАТА

Алекс

Боджан

Песента на токачката

**Техническо оформление на електронното издание:
Двуетична библиотека
[www. bglibrary.net](http://www.bglibrary.net)**

Песента на токачката

**Алекс
Болдин**

**ПЕСЕНТА
НА
ТОКАЧКАТА**
разкази

Първо издание, 2012

Песента на токачката

Алекс Болдин

ПЕСЕНТА НА ТОКАЧКАТА

Разкази

Първо издание

Всички права запазени. Възпроизвеждането на цели или части от текста става след изрично писмено разрешение от издателя.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without the prior written permission of the publisher.

Предпечатна подготовка: Алекс Болдин
Художник на корицата: Алекс Болдин
Редактор: Галина Кирилова

© Алекс Болдин, автор, 2012.

Песента на токачката

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР

ЧОПЪР

КУЦИЯТ ГЪЛЪБ

ПЕСЕНТА НА ТОКАЧКАТА

МЕЛАНИ

ФУРИЯТА ОТ АПАРТАМЕНТ No 7

ПЪТЕН ИНЦИДЕНТ

ГОШКО

ПИС, МАЙМУНО!

МЕЧТАТА НА МОЦАРТ

ПАРАД ОТ ДОМАШНИ ЛЮБИМЦИ

ИЗВЪНРЕДНО ПРОИЗШЕСТВИЕ

ПРЕДГОВОР

Преди време, изпращайки на моя приятел, добруджанеца Красимир Бачков, разказа си „Мелани“, получих изненадващ коментар. „Обичаш животните и пишеш добре за тях. Защо не издадеш свой анималистичен сборник с разкази? Досега, не познавам да е излизал такъв. Дончо Цончев пише за животни, но не е издал сборник.“

Замислих се над предложението му. Тогава още нямах необходимия материал за него. Бях написал едва три разказа и с това скромно амплоа, идеята си оставаше на практика неосъществима.

Наистина обичам животните, но нямах опит в писането за животни, пък и въобще нямах достатъчно опит в писане на разкази. Смънках някакво извинение пред моя приятел.

След това нещата постепенно се промениха. Под клавишите на домашния ми компютър, се раждаха разказ след разказ, някои, от които бяха за животни. Впрочем, те бяха за случки, които ставаха пред очите ми. Трябваше само да ги разкажа.

Песента на токачката

Нямам амбицията, че тези ми разкази са нещо кой знае какво, нямам и амбицията да бъда разказвач анималист. Но все пак, разказите се появиха, а щом вече ги има, трябва и да направя нещо, те да се прочетат.

Това е и решението ми да, комплектувам този сборник, да създам настроение в читателя и където и да се намира той, във влака, в трамвая или на излет в планината, да отвори това сборниче и да прочете някой от разказите. Ще ми бъде много приятно, ако при това, му се вдигне настроението и забрави ежедневните си грижи и тревоги.

Авторът

ЧОПЪР

„Замърсеното тяло поддържа духа неспокоен“
лозунг в обществена баня от 1969 г.

Дремя некачествено пред градската баничарница. Мъгливо и влажно е. До мен са още трима мои събрата, естествено от моя пол. И тримата са с отхапани уши, по-точно е да се каже с белязани уши, защото всеки минал през общинския ветеринар е с ухо, отрязано на триъгълник в горната си част и с една отчайваща липса на мъжественост, която в първия момент притеснява, но с която постепенно се свиква.

Абе, какво да ви кажа, животът е суров за нашия кучешки род. Човешките същества са взели мерки нашата популация да намалее по един брутален и куче - ненавистен начин.

Гладен съм, много гладен и жаден. Муцуната ми е заровена във влажната рижа козина, носът ми е почти сух, признак на телесно неразположение.

Близвам с език едната от лапите си. Боли! Измръзнала е през отминалата зима. Ледът и калта са възпалили меката

Песента на токачката

възглавничка, а между ноктите е започнало да гнои, но какво да се прави? Да се иде на ветеринар!? Това са пълни глупости! Помияр като мен не ходи на ветеринар, освен ако не е домашно куче и ако стопанинът не благоволи да го стори.

Така че, ближа си болната лапа и задавено скимтя от болка.

Имам си и една покровителка. Тя живее в кооперацията, където е градската баничарница. Хвърля ми чат-пат по някой комат сух хляб и ме гледа как го ръфам с настървение. Днес, обаче, я няма и от моето втренчено взирание към терасата няма никаква полза.

Някаква млада госпожа слиза от малката си синя кола, поглежда ме и състрадателно казва:

- Пак ли те лъже оная, ма мамо ...? Не гледай нагоре, тая мръсница няма да те нахрани, ето вземи: - И ми хвърля парче от нещо извънредно вкусно, което идентифицирам като най-божествената храна на света. Тя го нарича "салам". Може и така да се казва, може, но илюзията е кратковременна, а вкусотията стига колкото за един зъб, за едно сладостно преглъщане и свършва. А после... ? После животът продължава в същото русло - глад, глад и пак глад.

Песента на токачката

Сега лежа пред градската баничарница, поемам с опиянение аромата на прясно печещите се банички и мечтая за рай. Ако не знаете ще ви го кажа, че един кучешки рай е пълен с всякакви вкусни неща. Най-напред, това са броениците от суджуци, които всеки ден наблюдавам на терасата на моята покровителка. После, да не объркам нещата, идва ред на малката сергийка пред входа на железопътната гара. Там се пекат едни малки парченца от месо, които ме карат да вия от мъка. Накрая, е това заведение с банички, ароматът, на които усещам от почти километър разстояние.

Тук е постоянното ми местопребиваване. Щом се опекаат вкусните банички и почва да се точи навалица от народ.

Всеки купува, мляска, преглъща, а с него в синхрон преглъщам и аз. Има и едно доста голямо кошче за смет, досами входната врата, в което освен мазните хартийки някои хвърлят и парчета от банички. Това всъщност е и моя щастлив миг, защото гладната ми муцуна, неизменно се насочва към него, рови щателно и накрая изважда желаното късче.

Песента на токачката

Нахалниците около мен решително биват нахапани от същата тая моя гладна муцуна и по тоя начин се осъществява равновесието в природата - някои се нааяждат, а други - не.

Единственото неприятно нещо в минутите след блаженото хапване е, когато почнат да ме хапят ония нищожни малки същества, набити в козината ми. Ужасни са, повярвайте ми! Лявото ми ухо, не онова белязаното, а другото, е разкървавено от чесане. Тая мъгла, която сега пълзи навсякъде, сякаш им действа като енергиен стимулант. Те впиват смукала в мен, бодат, смучат, късат и извършват всякакви възможни издевателства над бедното ми тяло.

Бръскам, за да ги отърся от себе си, но те напук, още повече освирепяват, сякаш дяволът ги дирижира. Ужас!

В тоя момент обаче съм така изнемощял, че нямам възможност да сторя и най-малкото движение. Нека хапят! Мамка им! Около мен е някаква вакханалия, защото и моите събрата също са нападнати от тях. Скимтят, чешат се, от време навреме излайват от отчаяние, но на кой ли му пука за нас?!

Сега, в тоя момент, когато баничките все още не са опечени и навалицата от

Песента на токачката

хора не е започнала да приижда, искам да ви разкажа накратко моята история на куче помияр.

Казвам се Чопър, по-точно Чоупър, защото както се изрази оня мой млад кръщелник съм приличал на едноименния английски герой от не знам кой си телевизионен сериал. Роди ме Дейзи, моята сладка майчица от чистокръвна улична порода, смесена с породата на селски пришълец. От цялото котило оцелях само аз, защото бях извънредно напорист и нахален. Изпохапвах де що биваше около мен, но докопвах хранителното късче месо или кокал, предложено според случая.

Ма Дейзи нямаше нищо против моята лакомия, освен когато се настървявах на повехналите и цици. Тогава получавах малък, но запомнящ се урок от кърваво ухапване. Имаше какво да се научи от нея.

Благият и поглед ме галеше и успокояваше едновременно. Колко е важно да получаващ такъв нежен майчински поглед от най-ранно детство. Чувстваш една силна закрила и доверие, което не може нищо да замени.

Обаче в един страшен миг, Ма Дейзи изчезна. Скимтях и я търсех. Нямаше я.

Песента на токачката

По-късно видях тялото и до контейнера с боклук. Беше я блъснало едно от онези ръмжащи и смрадливи животни, които и до ден-днешен не мога да понасям. Видях я и изтръпнах. Нямаше я вече моята Ма Дейзи. Побутнах я с нос - не мърдаше. Беше студена като камък. Тогава мъката в мен се отприщи и завих от отчаяние.

Надали можете да си представите как се чувствах. Виех към нощните светила, а навсякъде около мен бе тъмно. Накрая, някой отвори прозорец и хвърли по мен пиратка. Трясъкът и така ме стресна, че се вкамених. Побягнах надалече и повече не се върнах при това място.

Един от най-ярките спомени от детството ми бе огромната шатра на гостуващия цирк. През един топъл, юлски ден до слуха ми достигна гърлено звучене от едно бавно движещо се същество, което обикаляше улиците на града. То кръстосваше насам-натам и огласяше с ехото си надлъж и шир всички крайни квартали.

Моето любопитство, като на всяко малко куче, беше безмерно. Веднъж, видял това странно животно, в душата ми нещо трепна и ме понесе след него като лек, пролетен ветрец. Следвах го навсякъде.

Песента на токачката

Привечер то спираше до оная огромна бяла шатра на върха, на която се мъдреше голям син надпис “Цирк Глобус”. По-долу пък, с по-малки червени думи светеше друг надпис: “25 години народна власт - 25 години цирк”. Тези думи не ми бяха много ясни, но чух от един човек да казва, че били “голяма работа”. Голямата работа бил точно червения надпис и като голяма, заслужавало да ѝ се смеят всички. Той се смееше, с него се смееха и други хора, докато не дойдоха някакви злобари облечени в зелено. Те надуха свирки, извадиха гумени прътове и започнаха да бият хората. После всичко затихна и циркът започна със звуците на фанфарна музика. Аз, естествено се мушнах под шатрата, пропълзях напред и се озовах в краката на хората от първия ред.

Беше извънредно интересно, погледнато от всяка гледна точка, включително и от кучешка. Отпред, на арената се премятаха някакви пъстро облечени хора, нацапани с червена боя и с големи топчести носове. Тичаха някакви дребни дълго опашати кончета, въртяха се огромни животни с големи носове.

Песента на токачката

В един момент цяла банда от мои събратя изскокна отнякъде и шеметно затича в кръг. Не издържах. Скокнах от мястото, където лежах и затичах заедно с тях. Естествено, че ме забелязаха. Всички се спуснаха да ме гонят. Хората свиреха и се смееха отвсякъде. Дребните ми братовчеди бяха по-бързи от мен, настигнаха ме и като се започна една вакханалия... Те хапят, аз хапя и т.н. докато някой ме сграбчи и понесе извън шатрата.

Кротувах в ръцете му, защото не знаех накъде ще се обърнат нещата. Ами, ако се обърнат на бой? Така че, кротувах. От време на време изскимтявах, ама тихичко, за да не дразня оня, на който бях в ръцете.

След като ме изнесе от шатрата, човекът спря, завърза ме с конопена връв и чак тогава ме пусна. Чаках с трепет новите прищевки на съдбата. Отнякъде се появи малко момче, погали ме, почеса ме зад ушите и проточи:

- Чоопър! Чоупър! ... Така ще се казваш и ще станеш велик цирков артист. Я да видим колко високо можеш да скачаш? ... Каза, шляпна ме с една тънка пръчица и аз за моя най-голяма изненада,

Песента на токачката

подскокнах. После още веднъж и още веднъж...

- Има заложби! – отсече големия човек, който ме носеше. – Ще стане!

Така се продължи цяла седмица. Накрая ми писна и взех да клинча. Обаче пръчката бе сменена с по-дебела и като заигра, я по лапите я по гърба ... игра дотогава, докато започнах отново да подскачам.

Бре-е-е-й! Тегло! След известно време на обучение ме изкараха и на арената. Тичах с другите събратя, подскачах, премятах се, ходех на задни лапи, а публиката пляскаше от възторг. Възторгът, обаче, не бе взаимен. Моя милост изпитваше една странна досада и тъга. Всичко вървеше насила и под чужда воля. Личната ми воля увехна и посърна като настроението на стар пес, на който не стига трудов стаж за пенсия.

Искаше ми се да се разхождам на воля, да гледам слънцето и белите облачета, да усещам ветреца в козината и да слушам как жужат пчелички и пеят птички.

Накрая успях да избягам от омразния ми цирк. Беше през една ясна звездна нощ. Дресьорът имаше рожден ден. Събра се цялата акробатична труппа. Пиеха и пееха, вдигаха наздравици и си

Песента на токачката

пожелаваха светло бъдеще. Малкият му син, пък се бе увлякъл в нощен риболов. То в нашата градска речица какво ли можеш да хванеш? Дори и жаби няма, но той обикаляше вирчетата, святкаше с малко фенерче и замяташе детския си прът с надеждата, че ще хване акула. Хвърляше въдицата къде със стръв, къде без стръв, колкото да върви процедурата.

Наблюдението и дисциплината бяха отслабени. Настана времето на слободията и волните изпълнения. Моя милост тутакси се възползва от ситуацията.

Та в тая нощ опитах стария цирков номер с лапата и резето. Отворих безпроблемно вратата на кучкарника. А после ... хукнах, та се не видях. Моят пример бе последван от другите събратя. Поради стартовата преднина обаче, никой не можеше да ме стигне.

Да ви разправам какво стана по-нататък е безинтересно. Бих се спрял само на краткия флирт с Муцка, кварталната кучка, която упражняваше постоянен и ревнив контрол върху кварталната, мъжка, кучешка популация.

Тъжно и безинтересно!... Такъв е нашият бездомен кучешки живот, животът на помияри, притиснати от

Песента на токачката

всякакъв вид финансови, хранителни, сексуални и какви ли не други кризи.

Благословена е тая наша градска баничарница ... Колко ли мои събрата е спасявала от гладна смърт?! Излишно е да споменавам, че ако трябва да ѝ се дава някаква награда, тя трябва да бъде от името на всички бездомни като мен кучета, дори знаете ли? До входната и врата би трябвало да има сложена мраморна плоча със златен надпис – “Ти си нашата мила спасителка. На теб дължим и радост, и щастие, и хубаво кучешко настроение ...” – от твоите почитатели, Чопър, Лъки, Очко, Цезар и Чарли.

Сега, когато мъглата пълзи и се стели навсякъде, когато прониква и в най-топлите кътчета на мръсната ми козина, лежа отпаднал с полуизсъхнал нос и чакам да се опекаат баничките. След малко хората ще заприиждат. Някои, вече сити, ще хвърлят в коша вкусните мазни остатъци.

Ние само това чакаме. Ще се юрнем вкупом. С бутане и хапане ще ги поемем с прегладнели муцуни и ще побегнем надолу към старата железопътна гара.

А когато ги изядем, някъде, в някое скрито кътче на спокойствие, ще се

Песента на токачката

върнем отново при нашата спасителка, ароматната баничарница. Ще се излегнем и ще запоскаме отново с ожесточение мократа си козина. Все пак сме помяри, нямаме навика да се къпем, а онези гадни хапеци същества само чакат миг на отпускане, за да ни нападнат. Започват да ни хапят, докато ни докарат до отчаяние. Такава е нещастната ни кучешка съдба.

Има обаче и една ползата от тях. Хапането ни държи неспокойни, което е гаранция, че у нас все още тлее въгленчето на живота. Ако бях някой кучешки мъдрец, щях да напиша с големи червени букви следния лозунг: “Замърсеното тяло и бълхите, поддържат духа жив и неспокоен.” Щях да го напиша, макар и да нямам нужната грамотност. Щях да го окача на видно място, за да го четат всички, защото погледнато отвсякъде, това си е чистата и гола истина.

КУЦИЯТ ГЪЛЪБ

Не съм виждал човек да обича толкова силно гълъби като бръснаря Пеци. Всяка сутрин, след като измиташе пред бръснарницата, той сядаше на един стар разкривен стол и започваше да чупи зальци от белия мек хляб, купен специално за гълъбите. Хвърляше им, гледаше ги с умиление и усмивка. Човек имаше чувството, че ще протегне ръце и ще ги прегърне.

Тези птици бяха цяло малко ято, което летеше постоянно над Стария пазар. Кацаха тук и там, където откриваха храна, след това политаха в синевата, кръжаха над магистралата, стрелкаха се към текстилния комбинат и приватизираната мелница. Там беше старата им хранителна база. Сега мелницата не работеше и зърно нямаше. В пустеещия двор, където винаги имаше товарни камиони, сега складираха старо желязо. Малка фирма за вторични суровини беше откупила една част от просторния плац и се опитваше да преживява с този не съвсем активен бизнес.

Песента на токачката

Спомням си, как преди трийсетина години, около разпиляното жито в мелницата гъмжеше от гълъби. Летяха на гъсти ята и никой не ги гонеше. Като деца ходехме там, за да ги гледаме и да се мъчим да хванем някой от тях. Така и не успявахме. Те предугаждаха действията ни и литваха. За нас децата това беше вълнуващо събитие.

Вероятно и Пеци е имал детски преживявания, свързани с тези птици. Беше ги заобичал така, както родните си деца. Малкото ято гълъби бе негова страст, грижа и радост. Те го познаваха и непрекъснато кръжаха около малката тенекиена бръснарничка. Дори в неделни дни, когато го нямаше, пак кацаха и търсеха липсващите трохи.

В ятото имаше един куц гълъб. Дясното му краче беше счупено вероятно от злосторник, или при някакво злощастно събитие. Този гълъб винаги беше изпреварван от другите. Трудно успяваше да се докопа до зальчетата. Беше тъмносив, винаги наежен и оклюмал като болно дете, забравено от родителите. Този нещастен гълъб беше специалният любимец на Пеци. За да го нахрани, той разгонваше другите и му хвърляше най-едриите и меки зальчета. Гълъбът не беше

Песента на токачката

плашлив. Куцукаше около него, а когато не успяваше да укроти залъчето, си помагаше с крило. Беше изпосталял и трудно летеше. Почти винаги странеше от ятото. Обикновено кацваше на стряхата на жълтия трафопост и от там следеше околните събития.

Случи се така, че жената на Пеци заболя от рак. Беше му много трудно едновременно да върти бръснарския занаят и да ходи до болницата. Вечер затваряше по-рано, а сутрин идваше на работа чак след десет часа. Гълъбите, обаче, не забравяше. Те го чакаха нетърпеливо, а когато хвърляше залъчетата, се юрваха прегладнели да кълват.

Киро, неговият съсед от кооперацията, винаги го майтапеше на тая тема. “Кога ще правиш пилешко с ориз?”. “Оная лакомия, бялата, ти разваля цялата дисциплина!”, “Хвърли едно саркме, тури няколко парчета в тигана, а от мен имаш бирата!”

Пеци го слушаше усмихнат, но не отговаряше. Той носеше майтап и не се сърдеше на тия думи. Беше незлоблив и мек човек. Това си личеше на него. Можеше да се срути света, но за Пеци това нямаше съществено значение. Щом

Песента на токачката

свършеше работното му време, купуваше си две бутилки бира “Каменица”, половин кило евтин салам, сядаше пред бръснарницата и започваше да пийва и замезва.

Сега трябваше да се раздели с този си навик. Жена му се влошаваше с дни и през повечето време трябваше да бъде около нея в болницата.

Най-верните му приятели от района на Стария пазар, бай Ценко и бай Асен починаха. Ценко му беше редовната компания в изпиването на “Каменицата”. Инфарктът го повали неочаквано. Бай Асен пък не се събуди една сутрин след предозиране с ракиена почерпка. Замести ги безработният Любчо, синът на Ценко. Той също обичаше гълъбите. Обичаше и чалгата, която неспирно се лееше от бръснарницата.

Новината за болната съпруга на Пеци го трогна. Още не беше отшумяла мъката по родния му баща и ето сега нова. По всякакъв начин се мъчеше да го разсее. Ако можеше, дори би взел бръснарската ножица и би започнал да подстригва клиентите, докато Пеци бе в болницата, но не можеше. Занаятът си е занаят. Има си тънкости и мурафети. Можеше обаче да лови риба. Ловеше, пържеше и двамата

Песента на токачката

заедно я изяждаха пред погледите на посетителите на Стария пазар.

В началото на лятото Пеци овдовя. Свършиха мъките за жена му. Изпрати я с най-близки роднини и приятели. Остана сам. Беше му много тежко. Мъчеше се с работа да разсее мрачните мисли. Идваше да подстригва дори в неделя. Един ден след погребението, купи мек топъл хляб и седна пред бръснарницата. Гълъбите го усетиха и мигом долетяха. Долетя и куцият гълъб.

Пеци го видя и протегна ръка. Птицата се доближи доверчиво до него. Той се присегна и я хвана. Сложи я на коляното си. Зачупи меки залъчета и започна да я храни. Тя кълвеше хляба от ръката му. Виждаше в него близък приятел. В тоя момент мина Киро.

- Ти съвсем го опитоми тоя перушан - каза майтапчийски той.

Пеци не му отговори, а продължи да храни гълъба.

- Кажи ми как ги правиш тия номера? - продължи заядливо Киро.

- Я върви на майната си! - стрелна го Пеци.

- Да не съм аз виновен за смъртта на жена ти бе...

- Чупка...!

Песента на токачката

Киро скръцна със зъби и отмина.

Дойде Четиридесетина от смъртта на жена му и Пеци се подготви както подобава за това събитие. Свари жито, наръси го със захар. Купи вино. Покани съседи, почерпи и Любчо. На другия ден осъмна рано пред бръснарницата. Измете старателно. Почисти бръснарския инструмент.

Радиокасетофонът му обаче мълчеше. Не се чуваше чалгата, не се чуваха вицовете на Шкумбата. Беше в траур. Не му бе до веселба.

Извади хляба и седна на стола. Отнякъде долетяха гълъбите. Те се засуетиха около него, закълваха лакомо. Пеци ги огледа внимателно. Липсваше куцията гълъб, неговият любимец. Погледът му прибягна тревожно по стряхата на жълтия трафопост. Там го нямаше ...

В това време от ъгъла на кооперацията се зададе баба Зоя. Тя вървеше бавно и съсредоточено. Стъпваше внимателно, защото напоследък все се спъваше и падаше.

- Лельо Зое, ти си цял ден на терасата. Виждала ли си Къопчо? Оня тъмносиния, слабичкия. Гълъбът де...

Песента на токачката

Баба Зоя се поспря, погледна го някак странно, а след това тихичко със съжалителен глас каза:

- Твоят Кьопчо го умори Киро. Не знаей какво му пречеше тая саката птица. Подгони я, хвана я и изви врата. Захвърли я хей там, до трафопоста. Но си мълчи, че с него сме съседи. Да не вземе да се заяде, ако разбере, че съм ти казала.

Пеци зяпна стреснат. Не можеше да каже и дума. Въздъхна мъчително със стенание. Ръцете му затрепериха. Стана. Прибра стола и заключи бръснарницата. Качи се на зеления велосипед и си замина. Цяла седмица никой не го видя. Бръснарницата пустееше.

В ранната зора на неделя спящите кооператори бяха събудени от шум на счупени стъкла. Киро беше излязъл пред входа и псуваше на поразия. Неизвестен злосторник бе хвърлил камък по току-що остъклената му тераса. Едно от крилата ѝ беше надробено безвъзвратно.

Съмваше. Високо, в избледняващата небесна синева, летеше малко ято гълъби. Те се бяха устремили на изток, към изгряващото слънце, натам, където в миналото се намираше тяхната хранителна база.

Песента на токачката

ПЕСЕНТА НА ТОКАЧКАТА

Началото на април е, а зимата сякаш не искаше да си ходи. През нощта бе навалял обилен едър сняг, който сега нагрян от южно слънце, усилено се топеше. Малкият ни син микробус, току-що зареден с нова порция дизелово гориво, весело гълташе километрите по черната асфалтирана магистрала. Бяхме тръгнали по тъмно от заспалия, премръзнал, северно български градец на далечна командировка из Пиринска Македония.

Течеше вече шестият час на пътуването. Шофьорът бе засилил парното и ние леко придрямвахме унасяни от ритмичното клатушкане на колата. От време на време отварях очи, за да погледна заснежените върхове на Пирин. Обедното слънце грееше така ослепително, че от снежната белота те чак ме заболяваха. Тогавя извъръщах поглед надясно, натам, където край пълноводната Струма, с отморяващ зелен цвят, се нижеха градините с току-що покълнали пролетени зеленчуци.

Песента на токачката

Колко богат и красив е този край на България! Гледаш и не можеш да се нагледаш на сменящите се като във филм пленителни, природни картини. Току-що, отминали шеметните скали на Кресненското дефиле и погледът ни литва по широката долина на Струма натам, където в далечината високата, заснежена Беласица затваря като синьо-бяла длан хоризонта.

Отминаваме крайните квартали на Сандански. Водачът ни подхвана. - "Тук открай време си е било Българско. Християнството е крепяло хората през дългото османско владичество. Вижте, хей там на връх планината са поставили един голям кръст, за да се знае, че това е християнска земя. " - Гледахме по Пиринските ридове, но така и не можахме да видим този кръст. Нашият спътник отдавна не бе идвал по тези места и май бе забравил откъде най-добре се вижда кръста. Видяхме обаче стръмните пясъчни ерозирани склонове на Пирин, така характерни за Мелнишкия пейзаж.

Микробусът се стрелна край постройките на някаква консервена фабрика и се шумугна под моста, по който се отклоняваше магистралата за

Песента на токачката

граничния пропускателен пункт Кулата. Нашият път продължаваше направо за Петрич, където беше и крайната точка на пътуването ни.

- Да се отбием до Рупите! - предложи нашия водач. - Ходил ли е някой до любимото място на баба Ванга?

Май само той бе ходил там. Всички бяхме единодушни, че си заслужава, идвайки до Петрич да се отбием до това забележително място.

- Тук тя е черпела сили и вдъхновение, за да прилага своята дарба. - продължи той. - Ослепяла е още много малка. Застигнала я е силна буря. Ураганният вятър я е подел и хвърлил в някакви бодливи храсталаци, които безвъзвратно повредили очите и зрението и. Когато се опомнила осъзнала, че се намира край минералните извори в местността Рупите. Тук е почувствувала за първи път тая нова енергия, която и е давала възможност да прозре в най-големите дълбини на човешката душа. Помогнала е на много хора. Излекувала ги е от нелечими за медицината болести... Ето го и отклонението на пътя!

Вляво, край главния път за Петрич видяхме малка табела, закована на дървен пилон. Тя указваше пътя за

Песента на токачката

местността “Рупите”. До сами нея се отклоняваше тесен асфалтиран път, който завиваше в посока към ниска хълмиста местност.

След 5-6 минути се показаха няколкото стари постройки на минералните бани. Едно малко крайпътно ресторантче с няколко зелени пластмасови маси примамваше пришълците с менюто си от местна македонска кухня. Неочаквано след завоя пред очите ни се ширна малка, огряна от силното обедно слънце котловина. Отвсякъде тя бе заобиколена от ниски голи хълмове. Вляво сред изсъхнала блатна растителност се виеше малък поток, който се губеше в далечината. Пред нас, окъпан в слънчева светлина, се показва мемориалният комплекс. Бяла, красива ограда скриваше вътрешността от погледа. Над нея се извисяваше само купола на черквата и камбанарията. Входната му врата бе обаче широко отворена и през нея влизаха и излизаха малки групички посетители.

Спряхме на паркинга до няколкото автомобили, които за моя изненада бяха от най-различни райони на страната. Слязохме от микробуса с отекли от

Песента на токачката

дългото пътуване крака. Лъхна ни студен свеж въздух.

Огледахме се. Стояхме, поразени от красотата на мястото. Неразтопеният сняг блестеше и ослепяваше погледа. От хълмовете наоколо сякаш лъхаше някаква природна топлина и спокойствие. Синьото, безоблачно небе радваше окото и душата в очакване на настъпващата пролет. Във въздуха се носеше някаква омайна, птича песен идваща незнайно откъде.

Тръгнахме към комплекса. Вдясно мургави продавачки бяха наредили сергии с всякаква “свята” стока. Загледах се в изложената колекция от икони и тъкмо да посегна към джоба за стотинки, се спрях, размислих и отминах.

Досами входната врата на комплекса се разхождаха на свобода и кълвяха две неголеми, красиви птици. Приличаха на глухари, но не съвсем. Бяха целите оперени в тесни дълги сиви пера. Топчестото тяло постепенно преминаваше в тясна шия, завършваща в малка, красива глава. Имаха малък аленочервен гребен и снежнобели обеци. Птиците издаваха някакви нежни, трепетни и подсвиркващи звуци, подобно звуците на струнен инструмент. Сега

Песента на токачката

разбрах от къде идваше непознатата птича песен.

- Това са токачки. Те са рядък вид птици, подарени на баба Ванга от някакъв чужденец. Тя много ги е обичала. Сляпата жена с часове ги е слушала. Не е могла да ги види, а само ги е слушала, слушала... Приличали и на райски птици. Размножили са се и вътре, в целия комплекс е пълно с тях. Ето вижте!

Погледнахме, накъдето ни сочеше ръката му. Край красиви дървени кафези, по току-що поникналата трева, се разхождаха няколко птици. Горе, на самата ограда бяха кацнали десетина от тях. Те проточваха към слънцето глави и издаваха кратки пеещи, омайни звуци. Това беше любимата птича колония на баба Ванга.

Тръгнахме по грижливо застланата с разноцветни камъни алея навътре, към няколкото нисички постройки. От двете страни алеята бе оградена от вечнозелени хвойнови храсти, които един възрастен градинар внимателно подрязваше. Една, още неразлистена бреза, бе обкичена цялата с най-различни мартеници. Те бяха толкова много, че човек добива впечатлението, че това са цветове на екзотично дърво. Свихме

Песента на токачката

наляво към черквичката. Тя цялата е бяла. Наречена е на светицата Петка, която баба Ванга е смятала за своя покровителка.

Преминаваме по тясно мостче, пресичащо бистър поток и се изправяме пред внушително пано. Цялата лицева фасада на черквата е изрисувана от художника Светлин Русев в типичния му образен стил. Той представя сцени от живота на баба Ванга. Рисувано е с вдъхновение и замах. Обичаната от всички жена е седнала, повдигнала леко лице и ръце нагоре. Тя е заобиколена от всякъде с устремени към нея хора, очакващи изцеление на болестите си или решение на жизненоважните си проблеми.

Плахо пристъпям в черквата. В тясното коридорче спирам край една малка масичка, за да купя свещ. На нея са наредени икони на Богородица и на Света Петка. Пресягам се и вдигам малка икона. Възрастната жена ме поглежда с разбиране, взема я от ръцете ми и поставя отзад печат.

- Тези икони са осветени, господине. Нека Ви бъде за спомен и за здраве. Бог да Ви поживи!

Песента на токачката

Благодаря на жената за пожеланията, пускам стотинките в ръката и влизам в светия храм. Черквата от вътре изглежда наистина малка. Въпреки това, от всякъде струи светлина. Всичко е в бяло. Дори от иконите лъха белота. Светците на тях повече приличат на живи хора. Колко жар е вложил Светлин Русев в тези негови творби! Иконостасът е закрит с ярко, пурпурно кадифе, обточено в златист ширит.

Вляво, на една малка масичка, е поставена голяма икона на света Петка, обиколена от множество икони на Богородица и Исус Христос. Вглеждам се в иконата и в образа на нея разпознавам баба Ванга. За много хора тая жена е била светица.

Запалвам малката свещ и търся място, за да я поставя на свещника. Трудно намирам такова, защото там всичко е пълно. Хора идват непрекъснато и търсят подкрепа от нетленния дух на баба Ванга.

Прекръствам се, мълчаливо загледан в иконата. Дали ме вижда сега и мен някъде от отвъдното? Може би е така... Всеки от нас се надява на най-човешки неща, на здраве за себе си и близките си, на добър и щастлив живот, на малко топлинка и доброта.

Песента на токачката

Излизам навън някак пречистен, олекотен и по-добър. Дали всички изпитват това чувство, посещавайки тоя храм? Отправлям се към чешмата. Тук минералната вода тече, без да спира.

Плискам няколко шепи на лицето си, пускам за здраве малка монета в коритото и се вглеждам във вековното дърво протегнало засъхващи клони над чешмата. Оказа се, че това е столетна бреза. Високо в кората и е заковано метално кръстче. Човекът, който го е сторил може би е искал да удължи живота на дървото, или пък това е любимо дърво на пророчицата, кой знае...

Вдясно, досами входната врата е гробът на пророчицата. Бял, мраморен парапет е обиколил гроба. Отзад, също от мрамор е изправен голям старовремски кръст. На него са издялани името и паметните за нея дати. Целият гроб е покрит със свежи цветя. Толкова много цветя... Вляво от гроба се издига бяла, висока камбанария. И тя, както и всеки елемент от мемориалния комплекс, е оформена с едно очевидно изящество и красота.

Връщаме се по мостчето и се отправяме към ниската паянтова постройка, където баба Ванга е прекарвала повечето време от дните си.

Песента на токачката

Това е една малка, едноетажна, скромна къщица с издадена напред остъклена веранда.

Надникваме през стъклата. Вътре се вижда целият скромнен интериор, в който е живяла пророчицата. Малкият диван е застлан с вълнено, красиво изтъкано покривало. Също такъв килим покрива пода. Отпред е малкото антре, през което са влизали посетителите. Всичко наоколо е заобиколено с даренията на благодарните и изцелените хора, една-две красиви икони на Богородица, изящни малки статуи дошли незнайно откъде и дарени незнайно от кого. Поглеждам некролога залепен на стъклото. Изминали са шест години от смъртта на баба Ванга. Колко бързо минава времето!

Вдясно е залепен бял лист с едно кратко съобщение, че се чака разрешението на Министерството на Финансите, за да се направи къщицата място за музейни посещения.

Каква ирония! Чака се разрешението за нещо, което отдавна трябваше да е направено! Баба Ванга не бе чакала разрешения. Въпреки многото хули на пресата и старата власт, приемаше, разговаряше, вдъхваше надежда и помагаше на хората. За какво всъщност

Песента на токачката

трябва да се чака разрешение? Народът отдавна го е дал това разрешение...

Прочитам с възмущение това съобщение и чак сега се сещам да погледна входната врата. Тя е циментирана и не може да се отваря. Защо не допуснат народа да гледа на свобода това свято място?

Толкова ли е трудно да се издейства едно такова разрешение? Пари вероятно не стигат за нищо, дори и за да се лакира дървената стряха и чамовия обков, който от дъждовете, вече тук-там бе започнал да почернява!

Въздъхвам и се обръщам на изток, натам, накъдето е било насочено лицето на баба Ванга. Всяка сутрин тя е "гледала" към високия хълм и е посрещала зората. Надявала се е да съзре поне мъничко от нея.

Сега там далече, по високия, все още покрит с топящ се сняг хълм, е обтегнал снага високоволтов електропровод. Над него съзрях да прелита от юг едно малко ято от жерави. То летеше на север и търсеше летните си места за гнездене.

Тръгнахме обратно. Неочаквано се разнесе една мелодична птича песен, примесена със звън на камбанки. Пред дървените пейки, на малкото свободно

Песента на токачката

пространство, се беше спряла една токачка. Тя бе изпружила шия напред в посока на входната врата и пееше. От кафезите радостно я подкрепяха нейните дружки. Стояхме усмихнати и гледахме токачката. А тя несмущавана от нищо, пееше ли пееше...

- Дали пък това не е душата на баба Ванга. Вижте, гледа към идващите хора и като че ли ги приветствува. – каза някой от нас. – Сякаш им казва, “Добре ми дошли! Седнете, де! Сега ке почакате редо си!”.

На излизане, до вратата съгледах някаква мраморна плоча, закрепена на стената на зида. Приблжих се. На нея пишеше: “Свършиха мъките ти земни, защото на всеки, който те помолеше, помогна ти!” Това като че ли бяха най-красивите думи казани някога за нея.

Вървахме умълчани и замислени.

- Заслужаваше си да дойдем тук, нали? – каза нашия водач. Всички отговорихме утвърдително. Искаше ли питане. Такива места се помнят за цял живот.

Заобиколихме комплекса. От малкото езерце покрито с изсъхнала тръстика, се вдигаха талази от пара. Това бяха минералните извори на “Рупите”.

Песента на токачката

Приблжихме. Наведох се и докоснах водата. Дръпнах ръката си. Тя беше много гореща, все едно току-що кипната на огън. Замириса на сярра. Пред нас, една синьо боядисана ламаринена ограда, заобикаляше минералния басейн.

- Лекува нервни болести! – поясни нашия водач. Трябва вече да вървим, че ни чакат задачи. Нали все пак сме в командировка?

Качихме се на микробуса и потеглихме по обратния път. На отклонението за главния път неволно се обърнах назад. Там, в далечината зад невисоките хълмове, оставаше онова красиво място, наречено незнайно защо “Рупите”. В ушите ми все още продължаваше да звъни песента на малката токачка. Така щях да я запомня, затворила очи, протегнала шия, отворила малка човка, изливаща неземните си трели.

Микробусът направи рязък завой. Колелата отново запяха монотонната си песен. В далечината вече се виждаха постройките на град Петрич. Над него, покрита с бял сняг искрящ на обедното слънце, се извисяваше величествената Беласица.

Песента на токачката

МЕЛАНИ

Песента на токачката

Пет години след голямата инфлация и две години след смъртта на престарелия пудел Оги, в района на Стария пазар от внушителната бездомна кучешка глутница оцеля само Мелани. Някои злюбничко я наричаха Къоравата. Реално погледнато, тя си заслужаваше това име. Защо ли? Ами защото със или без причина лаеше по всички минаващи през нейната кучешка територия, като при това не подбираше пол и възраст. Не хапеше, а само лаеше колкото да сплаши минаващия. Тя самата бе доста наплашена и доста бита.

Имаше богат житейски опит и той и диктуваше кого да лае и как да го лае. Ако забележеше, че човек го е страх от нейния лай, не го оставяше на мира. Преследваше го чак до железопътната линия. Тичаше след него, нападаше го подличко отзад дотогава, докато човекът не се спираше и потърсеше камък, за да я замери. Тя отлично познаваше тези опасни, твърди предмети и затова, продължавайки неистовия си безпричинен лай, се отдалечаваше на благоразумно разстояние. Такъв и беше

Песента на токачката

навикът. Трудно е да се обясни подобно поведение при животно, затова спокойно бих го нарекъл с научния термин “комплексирана кучка”.

Погледнеше ли я обаче човек внимателно, мигом му ставаше жал за нея. Беше красиво животно, макар и от улична порода. Елегантното и тяло бе покрито с къса, сиво-черна козина, тук-там прошарена с големи бели петна. Главата и бе малка с едри, леко клюмнали напред уши. Имаше остър слух. Чуваше и най-тихите шепоти на хората, както и далечните свирки на приближаващия Видински влак. Опашката и, за разлика от декоративните кучешки питомници, си беше цяла. Тази нейна опашка бе истински физически носител на душевността и кучешкото и достойнството. Един по-опитен поглед веднага би могъл да увери наблюдателя дали е ядосана, гладна или е на кеф.

Голямото нещастие на Мелани бе повреденото и зрение. Дясното и око беше огромно и подуто като топка за тенис. За да вижда добре предметите, тя обръщаше леко глава, взираше се, след това се отместваше леко и отново се взираше. Никой не знаеше кой бе я осакатил така. Много хора я биеха и един

Песента на токачката

от тези боеве вероятно се бе оказал фатален.

Няма да го забравя. Беше късна есен. Прибирах се уморен от работа, когато в далечината видях няколко крещящи хора. Мелани бе получила подкрепление от две кльощави псета и се хвърляше към един мой познат от съседната кооперация.

Нападението на кучетата бе така свирепо, че човекът се видя в чудо. Той се навеждаше, търсеше камъни, хвърляше ги, но очевидно без ефект. В един момент, при едно навеждане се подхлъзна, падна и изстена от болка. Беше си счупил лявата ръка в китката. Мелани стръвно се хвърли отгоре му, но този път сбърка. Познатият се присегна със здравата ръка, хвана я за задния крак и със сила я тръшна на асфалта.

- Ще я пребия тая кучка! Да знаете ще я пребия!

Мелани лежеше и не мърдаше. Другите кучета уплашено избягаха. На първия етаж на близката кооперация, се отвори прозорец.

Там живееше Чико, треньора по футбол. Повечето съкооператори знаеха, че през тези гладни години Мелани оживя благодарение на грижите на Чико.

Песента на токачката

- Защо преби кучето, бе! – отвори гърло тренъора.

- Ще те пребия и теб някой ден изкрещя познатия!

Той стана и стенойки от болка се отдалечи, притискайки към тялото си счупената ръка.

Казват, че кучетата, като котките имали сто живота. Мелани шавна с крак, повдигна леко глава, огледа хората около нея и стана. Беше, сякаш нищо не е станало. Леко и се виеше свят, но това бяха елементарни подробности от кучешкото и ежедневието.

Тренъорът и подсвирна и тя с лек, олюляващ тръс се затича към него. Той и хвърли пилешко кокалче, каза и няколко нежни думи и тя завъртя от радост опашка. Всъщност това беше единственото важно нещо за нея, топлатата дума и пилешкото кокалче хвърлено в отчайващо тежък и гладен момент.

Навалицата, включително и моя милост, уверена в несъстоялата се кучешка смърт, неохотно се разотиде.

Всяко диво животно си има своя ловна територия. Това правило в пълна степен се отнася и за бездомните кучета. Ловната територия на Мелани се простираше от железопътната линия до

Песента на токачката

северната част на Стария пазар. Случайните и набези зад улицата Матросов я излагаха на непредвидим риск. Там се срещаха бездомни помяри препитаващи се в гробищния парк.

В дните, когато нямаше задушница те смело притичваха до кофите за смет и около тях тутакси наставаше невероятна какофония. Кофите бяха винаги препълнени с боклук. Кратката свада между трите обитавани ги мачоци и нашествениците пораждаше невъобразим звуков ефект.

Наличието на много подръчен камънак и свирепите нрави на работниците от автомивката караше Мелани да потиска вроденото си любопитство към тая слабо позната и опасна територия.

Отношенията и с бръснаря Пеци също не бяха на много добро ниво. Пеци от малък мразеше кучета. Опитите му да ги опитомява бяха завършвали винаги с жестоки ухапвания. Негова нежна слабост бяха гълъбите.

Всеки работен бръснарски ден започваше с покупката на един мек бял хляб. Разделяше го на три и с всяка третинка три пъти дневно хранеше малко ято шарени гълъби.

Песента на токачката

От момента, когато Мелани за пръв път вкуси гълъбово месо се очерта и конфликта и с бръснаря. Дебнеше гълъбите от засада, хвърляше се неочаквано, но винаги без добър краен резултат. Тихо и без предизвестие, хвърлената от ламаринената бръснарничка метла я улучваше точно и прецизно по гърба или по хълбока.

Ударът беше неочакван и поради това болезнен. Кучката изквичаваше уплашено и изчезваше по възможно най-бързия за нея начин. Омразата и към непознати се прехвърли и към техните оръдия на труда, сиреч към метлите.

Денят, в който треньорът се сдоби с небесносин "Форд" – втора употреба беше празник и за Мелани. Тя лаеше от радост усещайки с чувствителната си кучешка душа веселото настроение на Чико. Шумът на автомобилен двигател винаги я дразнеше и нервираше.

Тук обаче нещата стояха в друга светлина. Голямото синьо животно, което ръмжеше така грозно трябваше да бъде търпяно, защото бе собственост на нейния покровител. Когато Чико го спираше пред гаража и влизаше за малко до апартамента, Мелани лягаше до лявата му задна гума и наблюдаваше

Песента на токачката

зорко хорския поток по улицата. Едно поглеждане от някой минувач в тая посока, моментално я вдигаше на крак и я караше да се хвърли по него. Така тя изразяваше привързаността и благодарността си към тренъора.

Първата зима на новото хилядолетие беше студена и снежна. Лютите снежни виелици принудиха Мелани да си потърси сигурно убежище.

Откри го в основата на ръждясалия товарен фургон използван за гараж от съкооператор на Чико. Минавайки веднъж случайно от там, тя съзря умело прикрита дупка. Ровна с лапи няколко пъти и се промуши вътре. Леденият вятър остана зад гърба и.

Тъмната и топла бърлога я посрещна приветливо заедно с непозната чужда миризма. Странно ръмжене я спря. В тая уютна дупка имаше вече настанен обитател. Мелани изръмжа в отговор и с това запознанството между двете кучета приключи.

Обитател на бърлогата беше трикракият Бубчо. Той бе жестоко изпохапан и отхвърлен от глутницата обитаваща гробищния парк. Левият му заден крак бе откъснат при едно невнимателно пресичане на

Песента на токачката

автомобилната магистрала за Оряхово. Много го болеше, но оживя.

Както във всяко общество, така и в кучешкото, никой не обичаше сакати. Глутницата, към която опитваше да се присъедини, винаги го отхвърляше с лай и хапане. В края на краищата той я напусна и се приюти тук, в близко съседство с кофите за смет.

Реално погледнато, това си беше територия на Мелани, но досега кой знае защо, тя не бе забелязала нашественика. Може би неговата предпазливост бе причината за това.

Когато беше гладен, той внимателно се измъкваше от дупката, прибгваше подскачайки смешно на единствения си заден крак до боклукчийските кофи, хапваше набързо каквото намери и отново се шмугваше в гостоприемната бърлога. Това се случваше предимно нощем, когато Мелани придрямваше пред гаража на тренъора.

Сега, в разгара на лютата зима, двете бездомни кучешки същества се срещнаха неочаквано. По някакъв природен усет, те разбраха мъките и тежката съдба на другия и без много умуване и емоционални чувства склукчиха временно

Песента на токачката

примирие, което пък премина в мирно съвместно съжителство.

Зимата бе дълга, а нощите мразовити, гладни и страшни. Двете сакати кучета се свиваха на кравай, заболи муцуни в опашките си, мечтаещи за обилна храна и за топла и уханна пролет. В един мек и слънчев ден тя неочаквано дойде...

Пролетта на новото хилядолетие разцъфна с нови надежди и нови пориви в човешкия, животински и растителен свят. В недрата на топящата се пряспа, навята край стария фургон, се чу тъничко скимтене.

Снегът се надигна и в отворената дупка се показа най-напред главата, а след това и тялото на Мелани. Тя беше много отслабнала. Ребрата и се брояха. Изпълзя от основите на фургона, а след нея, едно по едно, показаха муцунки пет скимтящи малки същества. Преди десетина дни беше родила малки шарени кученца. От Бубчо нямаше и следа. Той беше прогонен и вероятно се скиташе някъде край навеяните със сняг паметници на гробищния парк.

В душата на полусляпата кучка се появиха непознати досега чувства. Скимтящите малки същества я радваха по начин, неизпитван досега. Тя грижовно

Песента на токачката

ги облизваше, къташе на топло до тялото си, даваше им да сучат.

Лошото в случая бе, че млякото и постепенно намаля и един ден почти свърши. Кутретата нададоха неистово скимтене от глад. Мелани трябваше все по-често да излиза от бърлогата и да търси някаква, каквато и да е храна.

В кооперацията зад фургона, на мястото на разбитата и ограбена аптека, откриха малък шивашки цех. Работничките бяха милостиви и състрадателни. Те разбираха състоянието на гладната кучка и всяка една от тях заделяше част от сутрешната си закуска за нея. Закуската им се състоеше от тестява баничка със сирене, закупена от павилиона за закуски, стопанисван от млада циганка.

Тестявата баничка обаче, тяло не храни. Освирепяла от глад, Мелани клечеше редовно на смени пред двете хранителни магазинчета, Червеното и Згориградското. Те бяха единствените в района на Стария пазар.

Когато се отвореше вратата на някое от тях, отвътре пропълзяваше апетитна миризма, от която просто дъхът и замираще. Надзърнеше ли обаче в Червеното, вътре започваше неистов

Песента на токачката

кучешки лай. Пинчерът Бъки, любимецът на собственика, чието присъствие в магазина напук на всички санитарни правила бе редовно, я забелязваше и побъркваше от лай посетителите и двете продавачки.

В края на краищата, едната от тях грабваше дългата метла с пластмасова дръжка, отваряше вратата и замахваше към Мелани.

Около Згориградското пък имаше доста от ония твърди предмети камъните, които нерядко и умишлено хвърляха по нея.

Сега, гладна и обезсилена, тя нямаше въобще желание и възможност да лае и се хвърля. Подвиваше унило опашка и с олюляваща се от глад и изтощение походка, примирено се отдалечаваше.

Нейният покровител, Чико отсъстваше почти по цяла седмица. Няколкото подхвърлени пилешки кокалчета в дните, когато си идваше от София бяха екзистенц-минимума, който поддържаше живота и на многодетна майка.

Така, в зората на гладното Ново хилядолетие, логичното се случи. Най-дребното и най-скимтящо кученце една сутрин не се събуди. Колкото и да го ближеше и побутваше, то не помръдваше. Тя осъзна страшната истина и нададе

Песента на токачката

бавен и протяжен жален вой. Помириса го за последен път, след това го ухапа за гръбчето и го завлече далеч от останалите все още живи кутрета.

Събитието се повтори с ужасяващата си реалност още три пъти. Останалите две кутрета оживяха. Едното отвякоха живеещите наблизо циганета, а другото изчезна незнайно как.

Останала сама, Мелани започна дълги разузнавателни пътешествия към складовата база в края на града. Там имаше малка работилница за колбаси, която стана неочакван източник на обилна храна. Две седмици и бяха достатъчни да заглади косъм и добие стария си войнствен вид.

Складовата база беше обаче, опасно място. Кучета не се мотаеха, просто, защото биваха убивани или тровени от някаква санитарна служба.

Мелани осъзна грозната истина, когато след една изядена свинска кожа с гъста четинеста козина и прилоша. Започна да повръща. Причерня и.

Как оживя и тя не разбра. За нея тези големи животни хората станаха най-голямата и страшна опасност. Върна се отново в нейната ловна територия –

Песента на токачката

Стария пазар. Така нещата си тръгнаха постарому.

Ако питаш едно куче как се казва, то на сто процента ще ти излае, че не знае. По някакъв очевиден белег, или по прищявка на собственика или неизвестен кръщелник, то обаче придобиваше име и честото му слушане водеше до осъзнаване на идентичност. Имената “Къоравата”, “Клепоушка”, “Свирепата”, най-често достигаше до ушите и. Те обаче не предизвикваха никаква реакция от нейна страна.

Веднъж, шляейки се край автомата за кафе, тя съзря един побелял, немлад мъж. Той се бе спрял до автомата, пусна нещо в него и зачака. Мелани забави ход, загледа го със здравето си око и зачака любопитно, за да види какво ще стане по-нататък. Това нейно любопитство неочаквано щеше да ѝ създаде ново приятелство сред съществата, които най-силно мразеше.

Човекът извади нещо от автомата, поднесе го към устата си и измляска от удоволствие. След това се обърна, видя я, усмихна се и тихичко и гальовно и заговори.

Вече споменах, че Мелани имаше нежна и гальовна душа. Мекият тембър,

Песента на токачката

усмивката и благоразположението на тоя човек, мигом я завладя. Тя завъртя приветливо опашка, потъпка на място с лапи и несигурно се приближи.

Винаги съм твърдял, че приятелите се познават от пръв поглед, по излъчването, което носят със себе си. Човекът посегна към нея. Това стъписа кучката, защото тя позволяваше само на Чико да я гали. Настръхна. Застина. Чакаше удар. Удар обаче не последва. Едно очарователно галене зад ушите я разтопи от удоволствие.

- Кой ти е повредил окото, милото ми? Много лоши хора има на тоя свят!

Мелани слушаше гласа му и с някаква непонятна кучешка чувственост разбираше смисъла на думите.

- Как ли те наричат? Сигурно и име си нямаш. Та кой ли ще ти даде свястно име? Красива си, даже и с това болно око. Хайде да се запознаем... Аз съм добрият! А ти...? Ти ще бъдеш, Мелани! Като Мелани Грифит! Е, не си руса, но си хубавица като нея! Мелани, Мелани, Мелани...

Кучката наостри уши. Тая дума и хареса. Очевидно се отнасяше за нея. Тя го погледна предано със здравето си око, завъртя опашка и лайна радостно.

Песента на токачката

- Виждам, че името ти хареса! Хайде милата ми! Ела да се разходим!

Двамата тръгнаха един до друг, Побелелият опитваше кафето, а Мелани подтичваше радостно напред и назад, както правят всички кучета, когато са в добро настроение.

От магазина “Нонстоп” на моста, Мелани получи половин сандвич. Това беше първият приятелски подарък на Побелелия. Последваха го още много, от вкусни по-вкусни хранителни подаръци.

Абе приятелството, в повечето случаи започва от хубавото съвместно яде, не е ли така? Доказано е, че при хората е почти така. Седнат, хапнат, пийнат и станат приятели. Фактът, че същото се случи между Мелани и Побелелия само доказва тая закономерност. Още по-радостно е, че едно осакатено и травмизирано куче, в началото на двайсет и първото хилядолетие, постепенно започна да открива добротата в иначе страшното и свирепо животно, известно като “човек”.

Всяка лятна привечер, когато слънцето се стапя в златното си зарево, когато Софийският влак излиза от железопътната гара и се устремява на запад към гаснещото светило, пътниците

Песента на токачката

за Видин могат да видят интересна гледка.

Досами парапета, откъм магистралата, прегърбен от тежестта на кожена чанта, стои побелял немлад вече мъж. От другата страна на железопътната линия, седнало на задните си лапи, чака шарено красиво куче. То е сляпо с едното си око. И двамата чакат да мине влакът. А когато и последният вагон се изниже, един радостен глас разкъсва настъпилата тишина.

- Мелани! Мелани! Ме-елани...

Последва го радостен кучешки лай. След кратко почесване зад ушите, двамата тръгват заедно, един до друг, в посока към Стария пазар, където в падащата теменужена вечер ги чакат новите грижи и новите проблеми.

ФУРИЯТА ОТ АПАРТАМЕНТ № 7

Когато Габи преполови
четиринайсетата си година, неочаквано

Песента на токачката

се разболя. Тя бе любимката на опечаленото семейство от апартамент No7. Семейството бе изпратило съвсем скоро покойник в небесните селения и нейното внезапно разболяване го хвърли в паника и ужас.

Върлуваше пролетен грип. Изнежената Габи, в резултат на многократните отваряния на външната врата, простина, разкиха се и вдигна температура. Как разбираха, че котката е с температура? Ами семейството имаше изострено наблюдение към котешкото поведение, а и умърлушената Габи, по-точно обложения и език ги навея на това заключение.

Както и да е. Ветеринарният лекар Д-р Тронков, бе повикан незабавно. Появата му беше повече от светкавична. Това не помогна обаче на Габи. След няколко мъчителни хрипове, духът и отпътува с блажено мъркане към райските порти. Д-р Тронков се извини за безсилието си, получи двойния паричен хонорар и се оттегли боязлив, кротък и хрисим.

Тъгата в семейството доби нови измерения. Старата госпожа Мрънкова я хвана безсъние. Госпожица Мрънкова(Ети), поради липсата на пухкава котешка козина, която да гали,

Песента на токачката

получи уртикария на дясната ръка. Гласът и, с подчертано високи и истерични нотки, се извисяваше и снижаваше в произволни и неконтролируеми периоди от време и често стигаше до плач.

Младият и все още неженен господин Мрънков(Джунийър) пък, просто се пропи. Пропи се с бира, което не е характерно за истинските пияници. Все пак навреме се овладя. Помогнаха му курсовете по йога. Повтаряше прилежно онова, което му набиваха в главата, ядеше ядки, пиеше чай от женшен и правеше нескончаеми всекидневни медитации. Това трая до момента, когато около тях се появи едно ново шарено и писано, ефирно и нежно котешко създание.

В една ранна мразовита утрин, Джунийър изхвърляше боклука, когато от кофата за смет неочаквано се показва главата на малко омърляно коте. Той подсвирна от почуда, протегна нежно ръка, хвана го за гръбчето и го гушна в домашно плетения си зелен пуловер. Котето замърка благоговейно и това се оказа решаващо за съдбата му.

- Я вижте какво ви нося! - провикна се още от входната вратата ергенът. - Мяуу-

Песента на токачката

у-у! Мацинко-о-о! Какво си шарено-о-о!
Как ще те нарече-е-е-м!

- Вай, вай, вай! – Подхвана разнежено старата г-жа Мрънкова. Какво сладко чудо ни пращаш, Господи-и-и!

- Ела ми, миличко-о-о. Какиното-о-о! – спусна се да го прегръща и Ети.

- Цвети! Цвети ще се казва! – ентусиазиран се провикна Джуниър. – Вижте колко е шарено! Има си всички цветове на дъгата. Цяла цветна градинка е!

- А защо не Цура? Или Цурка? А?

- В никакъв случай! Да не сме простаци, че да наричаме така това нежно мацуранче.

Женското коте, както и да го нарекоха, се нуждаеше спешно от хигиенна процедура. Ети прибяга до таванската стая и домъкна малко, бебешко коритце. То тутакси бе напълнено с гореща вода и къпането на Цурка започна.

Да, ама не! Самото докосване на водата предизвика у тигровото животно свирепи рефлексии. То се запремята, задраска, замяука и настана неописуема какофония. Оказа се, че за да се изкъпе няколко месечно коте, бяха необходими двама души. Въпреки многобройните рани от нокти, хигиенистите бяха

Песента на токачката

решителни и неумолими. Най-накрая, Цурка, увита в розова хавлиена кърпа, се озова подсушена и умирена между двете възглавници на холния диван.

- Ух! – въздъхна Джуниър. – Така ли ще бъде всеки път. Габи не правеше тия номера!

- И си знаеше къде да пишка! – допълни Ети забърсвайки мокрото петънце под дупето на Цурка.

Зеленоокият поглед на котето следеше всяко тяхно движение. Бялата, чиста козинка на гърдичките му се повдигаше и спадаше от все още незатихналото нервно напрежение. Тепърва предстоеше неговото обучение и адаптация в непознатото и странно семейство.

Следващите дни минаха с нови премеждия и приключения. Оказа се, че Цурка притежава две силно изявени качества, светкавична бързина на реакциите и движенията и неизтощима тинейджърска енергия. Тя се стрелкаше и тичаше навсякъде, където имаше възможност. Нямаше място, което да не проучи. От дивана директно скачаше на библиотеката. Там се завъртяваше и помиташе с опашка ламаринения Буда. Това впрочем беше любимият сувенир на Джуниър. След това с внезапен скок се

Песента на токачката

озоваваше на петламповия полюлей. Електрическото светило се залюляваше застрашително. Малко му беше нужно, за да падне, защото конопената връзка, с която бе вързано към куката бе почти изгнила.

След внимателен оглед на обстановката Цурка се мятеше на големия монитор. Там беше любимото и място. Когато компютърът работеше отвътре се излъчваше една мека и приятна топлинка, която я привличаше като с магнит и я караше да мърка и задрямва. Не я вълнуваше дали компютъра работеше или не. Беше и обаче добре ако работеше, тъй като чукането на пръстите на Джуниър по клавиатурата очевидно я забавляваше.

След като се прегряваше от топлината, тя скачаше на клавиатурата. По правило лявата и лапка попадеше на клавиша "Дел" което предизвикваше моментално изтриване на работния файл на Джуниър. Той я нахокваше, но с това свършваше всичко. Всички прегрешения и се прощаваха. Та нали беше подрастваща и тоя факт винаги бе коментиран на утринната закуска от цялото семейство.

Наближи Зарезан. Джуниър се пригответи да го посрещне с приятели на

Песента на токачката

старата семейна вила в лозята. Пригответи раницата, напълни една бутилка вино, пъхна Цурка в синя платнена торба, така че да се вижда само главата и тръгна за тролейната спирка. Организацията на мероприятияето бе на ниво и затова в уречения час цялата компания с весели възгласи и смях огласи вилната зона на западна Шаровитица.

Иска ли питане, че главното внимание на зарядващите бе Цурка. Прехвърляха я от ръце на ръце, милваха я, радваха и се. Котето търпя, търпя и в един щастлив момент се отскубна и се покатери на високото, черешово дърво. Тя стигна до самия му връх, впи нокти в един напречен клон и загледа тържествено зовящите я отдолу човешки същества. Нямаше и намерение да слиза. Беше и писнало да я мачкат и тук, сред розовите лъчи на изгрева, се чувстваше прекрасно.

Най-накрая компанията я остави намира. Чукаха се чаши, вдигаха се наздрависи, опитваха се мезета и малкото коте бе почти забравено. Когато обаче Джуниър се сети да погледне към върха на дървото се оказа, че котето го нямаше там. То бе избягало в неизвестна посока. Той разтревожено съобщи факта на компанията и всички започнаха да

Песента на токачката

подсвиркват и “мацкат”, да го викат и увещават. Да, ама не! От Цурка нямаше и следа. Вероятно бе забравила името си, защото не се появи до вечерта.

Мръкваше и компанията полупияна, забравила да зареже лозето, се запъти към града. Със стегнато сърце, Джуниър се принуди да тръгне с тях. Той многократно се обръщаше, зовеше любимката си, подвикваше с надежда да я мерне, но нищо. Котето го нямаше.

След една седмица Джуниър нарами раницата и тръгна отново за фамилното лозе. Беше тъжен. Мислеше, че ще намери котето умряло от студ пред вратата на вилата, или пък в някоя пряспа удушено от лисица. Наближи вилата, отключи вратата, метна раницата на един стол и въздъхна...

- Мя-я-у-у-у!

Една бледа котешка сянка се стрелна от черешата, провря се между крачолите на панталоните му и започна да се отърква с доволно мъркане. Беше Цурка. Видимо изпосталяла, с полуразцепено ухо и одраскана муцунка, с опашка плътно набита с топчета изсъхнал репей, тя се радваше с неподправено чувство на щастливата среща.

Песента на токачката

- Батковото маченце! Ела ми, милото! Ела! Ти си ми било ловец!? Яребица ли хвана? Или пък пѣдпѣдѣк? И са ти изподрали нослето! О-о-о, о-о-о!

Джунийър се присегна с привичен жест, хвана котето за грѣбчето и го гушна на топло в ръчно плетения си зелен пуловер. То замърка блажено, гризна подаденото му парче сирене и се унесе в дрямка.

Слънцето изгряваше със златно зарево над хълмовете на Шаровитица. Джунийър бе седнал на едно плътно, мъхесто килимче на терасата на вилата. Бе сплел нозе в йогистката поза “полулотос”. Устните му мѣлвяха някаква източна молитва, а светлосините му очи зад полупритворените клепачи гледаха унесено някъде далеч в пространството. Той медитираше. Цурка, свита на кравай в скута му, дремеше изтощено и мъркането и ту се усиляваше, ту отслабваше като хурката на предяща баба.

Минаха две години от заселването на палавото коте в апартамента на Мрънкови. Характерите бяха вече опознати. Изненадите бяха сведени до възможния минимум. Въпреки всичко, те никога не свършваха. Доктор Тронков беше редовен гост на семейството.

Песента на токачката

При една нервно създадена се обстановка, когато всички мислеха, че Цурка е пред нервен стрес, той със завидна вещина откри, че и расте къртно зъбче. Първото разгонване на котето пък пощуре целия етаж на кооперацията. Отличната координация на Цурка правеше възможно прескачането на перилата между съседните тераси на жилищата. Тя беше завидна къщовница и всеки неин набег завършваше с довличането на някаква вещ от предимно хранително естество.

Г-жа Мрънкова често намираще на съвсем неочаквани места парченца от пържена скумрия, недоядена наденица, или полуоглозгана пилешка кълка. Всичко се пазеше в тайна, защото уличаването на крадеца би довело до съседска крамола, а това съвсем не бе желателно.

Пострада и йогистката диета на Джуниър. По неведоми пътища на прозрението, Цурка откриваше пакетчетата с изсушени и осолени кайсиеви и лешникови ядки. Разкъсваше ги без колебание и излапваше без остатък съдържанието им.

На двегодишнината от заселването и при Мрънкови, Цурка беше наградена с

Песента на токачката

половин опечен гълъб. Другата половина бе оставена за следващите дни, защото едно коте, колкото и да е лакомо, не може да изяде цял гълъб. Беше и вързана червена панделка на врата, което пък от своя страна доведе до бурни протести и опити за отърваване. Шампанското, задължително закупено за случая, гръмна сред бурни възгласи и аплодисменти, което пък от своя страна доведе до светкавична котешка реакция.

С отрепетиран отскок Цурка се озова на една от чашките на полюлея. За случая всички лампи бяха завити и той светеше като ярка коледна елха. Силната светлина винаги дразнеше котката, затова тя повтори своя отскок в посока на библиотеката. Мъхестата и опашка се завъртя и помете ламаринения Буда. Полюлеят пък, тласнат от силния отскок се люшна към тавана, старата конопена връв, която го държеше за куката не издържа и се скъса.

Силен трясък огласи присъстващите. Сред облаци прах и пълна тъмнина светлинното чудо падна на отрупаната с деликатеси салонна маса и остана там, за да подчертае, че на тоя свят няма нищо вечно и нищо трайно.

Песента на токачката

Тук му е мястото да спомена, че Джуниър се прехранваше с проекти, които сам правеше на закупения преди година компютър втора употреба. Често се случваше да работи в събота и в неделя, за да ги завърши. Сроковете за предаването им бяха винаги спешни, затова и напрежението по извършването им бе голямо. Той денонощно чукаше по клавиатурата.

Неизменна компания му бе Цурка. Тя лежеше на монитора, следеше заинтересовано движенията на пръстите му, след това се унасяше в дрямка и замъркаше така, че и на Джуниър му се доспиваше. Той ставаше, сваряваше си кафе, и продължаваше. Често пъти чашката с кафето биваше съборена от скока на Цурка, но това не водеше до съществени кавги, защото за такива нямаше време. Всички палави прегрешения и се прощаваха.

Ети пък замина за няколко месеца на работа в Италия. Купи си Джи Ес Ем и с него редовно се обаждаше, за да се осведоми за здравето на домашната любимка. Изпращаше и въздушни целувки, при които Джуниър долепеше телефонната слушалка до ухото на

Песента на токачката

котката, за да чуе и се увери, че се отнасят до нея.

При второто разгонване на Цурка, тя неочаквано изчезна от апартамента. Минаха два дни, но така и не се появи. Госпожа Мрънкова тъкмо хвърляше за пети път картите, за да отгатне къде е забегнала, когато палавницата неочаквано се появи.

Беше мирна и кротка. Оставяше се да я галят и да ѝ се радват. Имаше доволен вид на дълго и мъдро живяла баба. Ядеше лакомо всичко, което и предлагаша. Даже пишкаташе на определеното място, сиреч в тепсията със ситен пясък, поставена до външната врата. Набезите и по съседните тераси почти прекъснаха.

В един хубав есенен ден на входната врата се позвъни. Беше Ети. Държеше голяма чанта в ръка. Прибираще се от Италия. Всички я посрещнаха с радостни възгласи. Цурка отърка опашка около прасците и. Ети я повдигна и целуна по отхапаното ухо, погали я зад ушите, вследствие на което котката замърка блажено.

Г-ца Мрънкова извади подаръците. Всички седнаха в хола, за да пийнат за добре дошла. Джуниър пусна от

Песента на токачката

компютъра хубава музика. Г-жа Мрънкова разля в чашите скъп италиански коняк.

- Ха, на здраве! И добре дошла у дома! – каза тя и вдигна кристалната чаша.

- А-а-ло-о-о! Я погледнете Цурка! Тая котка да не е бременна, бе хора? Коремчето и е пораснало! – каза с колебание Ети. Острият и преценяващ поглед напоследък не я лъжеше.

Всички обърнаха очи към палавницата. Джуниър остави недопитата чаша и се втренчи в котката. Г-жа Мрънкова намести очилата си и хлъцна. Съседката по етаж се усмихна ехидно, изкикоти се невъздържано и изключокари нещо, почти неразбрано. Д-р Тронков стана замислено, погали Цурка, след това опипа нежно коремчето и весело заяви:

- Ха, честито! След два месеца ще си имате котенца!

- Леле-е-е-е! - хлъцна повторно г-жа Мрънкова. – Боже, опази!

Възклицанието беше повече от искрено. Само палавницата не реагира адекватно на човешките емоции. Тя пристъпяше важно между дивана и фотьойла, кършеше елегантно снага и човек добиваше впечатлението, че разговорът на гостите въобще не я вълнува. Какво ли пък! Нека се вълнуват!

Песента на токачката

Само да не я мачкат и дърпат за опашката!

В притихналия хол, сред синкавия ефирен дим на запалените цигари, се лееше леката и игрива мелодия на бразилска ламбада.

ПЪТЕН ИНЦИДЕНТ

Песента на токачката

- **П**одай ми скалпела! Хей това е, готово! Тоя пич вече няма да гони кучките и да хапе дечицата. Хайде сега, сложи му кайшката! От ония оранжевите, за да го различават от далеч. Кой номер е? Да го запиша в тетрадката...

- Я а-а, за всеки скучай, да му клъцна дясното ухо. Кайшката може да падне, но като го видят белязан в ухото ще знаят, че е кастриран. Вече се събужда, хубавец... Как гадно мирише тоя химикал за обезпаразитяване... Да го мацна и с малко йод, че може да се инфектира раната.

- Хоп, готово! Давай следващия! Колко минахме досега, трийсет и четири? Добре е! Вървим по план! Кметът си знае работата. Много помяри се навъдиха напоследък!

Когато бръснарят Пеци получи инсулт, мигом се отчая. Знаеше, че тая болест не се лекува и вкарва бързо в гроба. Полежа за кратко в болницата колкото “да изтича” предвидената от здравната каса клинична пътека и се прибра у дома. Жена му си беше заминала преди три години от рак.

Песента на токачката

Инсултът беше лек, но въпреки това лявата половина на тялото не го слушаше. Говорът също беше малко неразбран. Синът му не го изостави. Грижеше се за него, носеше му храна, купуваше лекарства, а по-късно го водеше и на рехабилитационни процедури във физиотерапията на втора поликлиника.

Нищо обаче не бе както преди. Трябваше да се прости с любимата биричка, със салама “кучешка радост” и с жизнерадостната, приятелска компания от Стария пазар. Бръснарничката му, сглобена от няколко тенекии запустя. Постепенно осъзна, че повече няма да може да упражнява бръснарския занаят. Помоли един приятел да напише на компютър окуражаваща табела с надпис: “Болнични съм!”. След това табелата бе сменена с друга: “Продава се за 1000 лв.!”.

Понеже никой не прояви интерес към частния му имот, цифрата бе сменена на 800. След някой и друг ден цената падна на 700, а накрая на 500 лв. Ефектът от тази промяна в цифрите си остана нулев. Кой ли би купил мизерната му съборетина, дори за 2 лева?

Зимният сезон изкара горе-долу добре. Като пукна пролетта си каза: “Трябва да

Песента на токачката

сменя начина на живот!”. Та нали все това му повтаряше личния лекар, да се движи, да се движи и пак да се движи, ако иска да е жив. Тези думи така му се бяха набили в съзнанието, че след задължителните 6 месеца покой, грабна бастуна, обу спортния анцуг, нахлупи бейзболната шапка, която му бе подарил сина и тръгна да пътешества по улиците на областния град.

Ако някой му бе казал преди година, че ще изтропа толкоз километри на ден, би му се присмял. Сега обаче нещата бяха други. Ставаше рано, преди пукване на зората. Избираше си начален маршрут. Отначало по-къс, а после по-дълъг. От улица “Околчица” тръгваше по “Дико Илиев”, заобикаляше началното училище и след два завоя достигаше железопътната линия.

Преминаването на шосейната магистрала му бе проблем, но в тоя ранен час автомобилното движение бе слабо. След това продължаваше по улиците “Батак” и “Цар Асен” докато стигнеше до старото зеленчуково пазарище. То вече носеше новото име площад “Руски”.

Тук в малкия парк, Пеци сядаше на една пейка в близост до чешмата и почиваше. Пийваше няколко глътки вода,

Песента на токачката

хапваше скромнен сандвич и тръгваше обратно. Тази разходка правеше 4-5 пъти на ден. Беше чул за “алеята на парализираните”. Там се разхождаха хора сполетени от неговата болест. Алеята започваше от железопътната гара и водеше към центъра на града. Пеци нарочно не отиде там. Боеше се, че ще го видят приятели и ще започнат да го съжаляват, а това най-малко желаше.

Накрая, вследствие продължителните разходки, така закали мускулите на краката си, че не можеше да се познае. Въпреки всичко сковаността и несигурността на движението си остана.

През един късен летен следобед, към пейката, където седеше, се приближиха трима млади цигани. Те му се закривиха, заплезиха, а най-накрая нахвърлиха. Наоколо нямаше никой, който да го защити. Пребъркаха му джобовете, обраха му малкото пари, които имаше, удариха му няколко плесника и избягаха. Беше беззащитен. Не можеше да се отбранява. Тези побойници обитаваха пустеещата къщица на престарялата баба Вана Цикова. Тя беше починала преди година и ромите, без никой да питат, се самонастаняха в запуснатия дом с цялото

Песента на токачката

си циганско домочадие. Не след дълго махалата пропищя от мародерствата им.

При цялото му отчаяние от болестта, за бръснаря дойде и тая нова угроза. Циганите го бяха запомнили и нямаше шанс да се промъкне незабелязано покрай къщата им. Какво ли трябваше да стори? Къде трябваше да иде, за да се отърве от тях? Обхвана го смут и тревога. Занизаха се мъчителни дни и ноци на страх и отчаяние. Разходките му се ограничиха само около махалата, в която живееше. Тя обаче бе малка и я обхождаше за има - няма половин час.

Идеята дойде съвсем неочаквано. В една ранна утрин, до Пеци се приближи едро, тъмно кафяво куче. То имаше страховит вид, защото бе някакъв мелез между немска овчарка и каракачанка. Кучето се оказа повече от добродушно. Гледаше го с кротки кафяви очи, облизваше с пресъхнал език върха на носа си, сякаш искаше да му каже: "Не ме пъди! И аз съм самотен и гладен като теб." Жълта, пластмасова кайшка опасваше врата му. На нея личеше изписан някакъв трицифрен номер. Дясното ухо на кучето беше отрязано наполовина.

Песента на токачката

След кратко колебание, бръснарят се престраши. Заговори ласкаво на животното, погали го зад ушите и едрия пес радостно завъртя опашка. Беше толкова кротък и хрисим, че човек не можеше да го повярва въпреки страховития му вид.

- Хайде да станем приятели! Как ти е името?

Понеже не получи отговор, Пеци продължи като скоро поговорка.

- Щом не казваш нищо, значи трябва да те кръстим... Виждам, че си бездомник и нямаш стопанин. Премалял си от глад... Ами тогава... да те нахраним... Я да видим дали ще ти хареса част от сандвича ми? Дръж! Дръж, Очко!

Той подхвърли парче от сандвича, и мигом бе удивен от ловкостта, с която песа го хвана още във въздуха. Така вкусният сандвич беше изяден съвместно. Резултатът от тази почерпка бе такъв, че Очко последва Пеци и вече не се отдели от него. Човекът получи така желаната сигурност, а кучето надеждата за бъдещо вкусно ядене, което разбира се бе за предпочитане пред глада. Болният бръснар запозна своя придружител с всекидневния си маршрут, както и с всичките негови особености. Очко с

Песента на токачката

радост прие тези разнообразни разходки. Постепенно откри с удивление предимството да имаш благодетел.

След три дни към малката компания се присъедини още един член. Той бе с черна козина, черни като въглен очи и бели чорапки на предните лапи. Беше кръстен Бочко. Интересното бе, че двете кучета нямаха нищо против да съжителстват заедно с човека. Отначалото, като за “добре дошъл”, те се помиришаха едно друго, за да се опознаят, сетне всичко тръгна като по мед и масло.

Чувството за сигурност завладя с неописуема сила Пеци. Вече спокойно минаваше край старата къщурка на Вана Цикова. Оглеждаше за присъствието на нахалните цигани, но тях ги нямаше. Вероятно го бяха видели с новата компания и не смееха да се приближат. Известно е, че помярите ненавиждат цигани. Кое ги дразнеше, миризмата ли, злобата или други някакви белези? Това си беше факт.

След още една седмица трето куче се присламчи към компанията. То бе с къса, светло кафява козина, доста едро. Тутакси му бе дадено името, Мъри. Непрекъснато се прозяваше и облизваше като някакъв мързелив гладник. Не беше

Песента на токачката

от нахалните. Ако нещо останеше от подхвърлените къшеи хляб, то нямаше нищо против да ги изяде, но иначе нямаше стръв за борба и надпревара.

И трите кучета бяха едри, добродушни, с жълти кайшки на вратовете и с клъцнати десни уши. Те не лаеха, движеха се бавно в синхронна крачка с инвалида. Изчакваха го да мине. След това, ако той се спреше на място, лягаха и спокойно го изчакваха да ги наближи. Никой не ги видя да се сдавят, да се затичат, да се хвърлят по човек. Бяха кротки и безобидни като евнуси в женски харем.

Понеже изхранването на кучешката навалица започна да става проблем за бръснаря, той се разтърси по мазета и тавани и се сдоби с една стара, платнена торбичка от противогаз. Преметна я през рамо и при първия удобен случай започна да я пълни, с всякакъв вид храна за приятелите си. Виждаха го да рови в кофите за боклук около Стария пазар, да събира изхвърлени корички хляб и кокалчета от пиле. Беше се превърнал в съвременен Плюшкин, само и само да привлече кучетата около себе си. Вече не можеше да си представи бъдещия живот

Песента на токачката

на инвалид без тези едри и кротки приятели на човека.

В края на юни броят на членовете в кучешкия екип се оформи на цифрата пет. Последният пришълец беше един млад и енергичен мъжкар, някакъв случаен потомък на пинчер и болонка. Той все още не бе минал под ножа на кастрацията и това му личеше от пръв поглед. За кратко време се оформи като неформален лидер на компанията. Лупи, както импровизирано го нарече Пеци, лаеше с повод и без повод. Пускаше се да хапе всеки, който не му харесаше. Беше нервен и избухлив. Абе, с една дума, бе куче с безценните качества за пазач.

Беше наистина много впечатляващо да се види как Пеци, накуцвайки с тояжка в ръка, придружен от Очко, Бочко, Мъри, Чоки и Лупи, се носи плавно по улиците около Стария пазар, подобно на Колумбовия ветроход "Санта Мария" по нежно зелените води на Атлантическия океан.

В една ранна утрин Чоки внезапно окуця. Предната му лява лапа се сви някак странно навътре. С мъчителни подскоци, клатейки се като неуравновесен кантар, той едва успяваше да догони компанията. Скимтеше

Песента на токачката

болезнено, спираше се внезапно, а сетне с кратък лай продължаваше. Никой не разбра от какво дойде тая негова контузия. Най-вероятно някой от циганите го бе издебнал и го бе ударил или пък бе случайно стъпил на остър предмет и бе наранил лапа.

Скоро след това, на тая екзотична менажерия се случи интересно събитие. С цялата си величественост беше тръгнала да преминава автомобилната магистрала за Видин. Бръснарят вървеше отпред, бавно и с мъка премествайки парализирания си крак. Понякога му се налагаше да спре и да изчака минаващите автомобили.

Откъм железопътната гара се бе задала внушителна редица от черни луксозни автомобили. Беше някаква делегация водена от кмета на града. Целта и бе посещение на новата италианска фабрика, чието откриване предстоеше и не можеше да мине без присъствието на местния градоначалник.

Пеци се засуети точно на средата на пътя. Спря, взе да рови мудро във вещевата си торба. Кучешката компания, по неговия пример, също спря точно на средата на магистралата. Очко полегна на единия си хълбок. Бочко усърдно се

Песента на токачката

зачеса по белязаното ухо. Мъри пък в тоя момент понечи да помирише задните части на Чоки. Контузеният пес го бе заболяла силно болната лапа. Той се помая за секунди, след това клекна на задните лапи. Единствен Лупи остана нащрек, за да следи пътната обстановка. Всъщност автомобилният поток в момента бе воден от луксозната лимузина на кмета. Кавалкадата от автомобили беше спряла и чакаше кучетата и инвалида да преминат и освободят пътя. Това обаче не ставаше. Дори не се виждаше как би могло в скоро време да стане.

Шофьорът на кметския автомобил отвори вратата, подсвирна на Пеци и му махна с ръка, за да премине бързо. Бръснарят обаче не бързаше. Как ли може да бърза застигнат от инсулта човек? Кучетата около него също не бързаха.

Свиренето и виковете обаче не се харесаха на Лупи. От край време той мразеше шофьорското съсловие. Внезапно, подгонен от нервен пристъп, песът подскочи нервно на едно място и с неистов лай се хвърли към натрапника. Преди оня да има възможност да реагира, ядосаното куче го ухапа за крачола.

Песента на токачката

Ръмжеше ядовито и не пускаше. Това нажежи докрай обстановката. Кметът извади служебния си Джи Ес Ем и набра един номер.

- Йончев, как стои въпроса с кастрацията на бездомните кучета?

- Ами върви господин кмете, върви...

- Заедно с кастрацията, да не би да им режат и ушите, а?

- Пенчев май се увлича в хирургически забезжки, господин кмете...

- Тоя Пенчев да спре с тия своеволия! След обяд мини към мен, за да ми докладваш за всичко по тая дейност! Но с цифри и факти! Ясно ли е? С цифри и факти!

- Слушам господин кмете!

- Пешоо, я надуй клаксона, за да се разбяга тая пасмина...

Шофьорът бе успял да се отърве от Лупи. Бе влязъл в колата и страхливо гледаше към нападателя. Той натисна бутона на клаксона и дълго, продължително свирене огласи магистралата. Другите автомобили също се притекоха на помощ с техните клаксони.

Кучешката навалица, обаче въобще не реагира на автомобилния вой. Тя гледаше спокойно своя водач и чакаше неговите

Песента на токачката

действия и инструкции. Лупи се късаше от лай. Беше вече открил друг обект на яда си. Хапеше автомобилната гума на кметския автомобил и ръмжеше задавено. В един момент спря, изплезидобедоносно розов език, повдигна десния си заден крак и тънката струя урина нахално изписа мокра фигурка на идеално излъсканата броня на автомобила.

ГОШКО

От известно време на Стоян му бе много самотно. Жена му бе починала отдавна, още през 2003-та от операция на сърце. Бяха минали цели седем години и почти бе избледнял спомена за нея. Въпреки всичко идваха моменти на ужасна самота, които по никакъв начин не можеше да преодолее.

Ето и сега, погледне тичащ по асфалта гълъб и му заседне буца на гърлото. Чуе детски смях и се вцепени. Пусне си стар любим блус на Карлос Сантана, заплаче китарата и той - хоп, готов е да заплаче заедно с нея. Нерви, нерви, нерви! Чудеше се как да се справи с депресията. Опитваше какво ли не, удряне на сто грама менте ракия от крак на павилиона на Росен, садене на петунии в пластмасови саксии, дишане по съвета на йогите, нелегален риболов в близкия до града язовир. Нищо! Никакъв ефект!

Някой го посъветва да си купи папагалче, което да му чирика и да го буди сутрин преди слънце.

“Дали пък би помогнало?” - каза си и мигом се затече към магазина за

Песента на токачката

домашни любимци. Той се намираше на две преки от неговата кооперация, досама железопътната линия.

Тъкмо отминаваше старата фурна “Арчър”, когато незнайно откъде пътят му пресече едно дребно пиленце. Беше малко, червеничко, крехко, с жълта човчица. То спря, наклони главица към него и го загледа някак учудено. Сякаш Господ му го пращаше. Стоян клекна, протегна ръка, като че ли държеше нещо много ценно в нея, изду устни напред, цъкна с език и проточи:

- Пи, пи, пи....пи-и-и, пи-и-и! Ела, душицата ми, ела!

Пилето първоначално се стъписа, искаше да побегне, но после спря, престаши се и доближи непознатото и интересно същество. Още крачка - две, бяха достатъчни за Стоян да протегне ръка и да го хване.

То изчирика уплашено в ръката му, после затихна и се умълча в очакване на по-нататъшните събития.

“За какво ми е папагалче? Ето ти си ми нужен! Ще извинява майчето, и стопанина ти, ама при мен ще си бъдеш много по-добре.” - Погали го нежно по главицата, поотпусна пръсти, за да не го нарани от стискане и тръгна към дома си.

Песента на токачката

Погледнато отвсякъде, това си беше чиста проба кражба на живо имущество. Тя се наказва най-малко с овикване или с дълга псувня от страна на стопанина. Такъв обаче не се забелязваше наблизно и поради този факт кражбата бе узаконена.

Все пак Стоян се отби до магазина за домашни птици. Влезе, разгледа клетките за папагалчетата, избра си една по-голяма и попита продавачката за цената. Тя се оказа негова стара позната, вдовицата на Мито Краставичаря, с който бяха колеги в близкото минало.

Погледна го Митовица, съзря пилето в ръката му, ококори очи, зацъка с език, после се усмихна и попита:

- Ами когато порасне кокошката, май ще трябва да смениш клетката, защото няма да може да се обърне в нея. Ами яйцата? И за тях трябва полог. Пък ще трябва и да я разхождаш, защото ще и закърнеят мускулите на краката.

- Абе, знай аз какво да правя. Ти само ми кажи какво да му купя за храна, че то е много малко, а аз опит с пилета нямам.

- Нямаш проблем, Стояне. Ето ти два плика със семенца. Като се свършат мини пак. А като поотрасне му купи от магазина ронено жито, каквото ползват за задушница или смески за прасе. Те

Песента на токачката

птиците не пробират и ядат всичко. Веднъж в седмицата му бери райграс, за да кълве и да си доставя витамини. Може и слънчогледови семки да му даваш, но олющени, за да не му се нарани хранопроводчето. По-рядко хляб, че от него хващат запек. Това е.

- Ясно. Благодаря!

Стоян пъкна пликчетата със семена в джоба, хвана халката на клетката с другата ръка и се запъти към дома.

В хола му имаше едно много слънчево място, току зад стенната библиотека, досами вратата на терасата. Направи подходящо закрепване на клетката и постави внимателно пилето вътре. То се отърси енергично, разходи се из интериора, след туй спря, погледна Стоян и зачирика самотно. Това беше знак за новия му стопанин да приготви закуската.

Той не се поколеба да го стори. Намери една кафеена чинийка, напълни я внимателно с меланжа от семена и я предложи на новото си приятелче. За негово най-голямо учудване то пристъпи смело, огледа импровизираната трапеза и закълва като гладно.

- Ето ти и питието! Засега ще бъде само минерална вода от родопския извор в Девин. По-чисто пиене не мога да ти

Песента на токачката

намеря в момента. Впрочем, как ли да те нарека?... Не мога да разбера, дали си женско или мъжко творение? Нека бъде на риск! Ще те нарека с мъжко име. Да бъде, да бъде... - занарежда кръстителя както е нареждал Бог, когато е създавал света. – Да бъде Гошко!

При тия думи пилето спря да кълве, наклони главица, погледна новия си стопанин и изчирика одобрително. То сякаш разбра, че се извършва важното събитие на неговото кръщаване.

Така започна съвместният им живот. Депресията на Стоян мина неусетно. Да се грижиш за едно същество е нещо много важно и отговорно, бих казал лечебно. То отклонява всички мисли в едно направление и не остава време да се мисли за друго, освен за целта на вниманието.

Минаха няколко месеца. Пилето поотрасна, заякна, доби вид на красива и смела птица. Наистина беше мъжко. Това пролича от гребенчето на главата му. Беше яркочервено, право и изразително. Перата по крилата на петлото бяха красиви, с една стоманено синя, тъмна окраска. Алено червени пера красяха и вратлето му, а в горния край, където започваше гребена, бяха обагрени с цвета

Песента на токачката

на старо злато. Две големи, тъмно сини пера завършваха украсата на опашката му. То сякаш не бе петле от кокошия род, а малка райска птица.

Истинско събитие за Стоян бе първото му кукуригане. Стана през една слънчева майска утрин, два дни преди Гергьовден. Беше пет часа и половина. Слънцето пробиваше с първите си лъчи перестите майски облаци. Първите нотки на кукуригането прозвучаха фалшиво. Стоян бе заспал дълбоко и необичайния звук го стресна. Отвори едното си око, примигна и се заслуша...

- Да-а-а! Природата си казва думата! Гошко е станал тийнейджър! Кукурига, бе! Виж го само как кукурига! Браво, моето момче! Само така! Сега го дай потънко и продължително, хайде де!... Давай, моето момче!

Да, ама не! Кукуригането си беше фалшиво, като на запушена с прах железничарска свирка. Такава беше сегашната действителност, колкото и да не му се искаше.

Минаха още четири-пет месеца и кукуригането стана точно такова, каквото се очакваше, сиреч дълго и продължително, с едни извивки и трели, че да ти се замая главата.

Песента на токачката

Веднъж Росен, оня от павилиона с ментеливите алкохолни напитки, му каза:

- Печена работа е твоят Гошко. Буди махалата без грешка. Като се провикне и си поглеждам часовника. Кара го точно до минута. Само го пази, че тук се разхожда един гладен котарак, който не би му се церемонил.

- Котарак?! Сигурен ли си? Бездомен?!

- Да бе! Няма лъжа! Соня му подхвърля парчета от банички. Помиярът се мотае все около нея. Та не го пускай свободно тоя Гошко, че жална му майка кокоша ако се срещнат. Гледам, че го разхождаш вързан на връвчица. Не го пускай на свобода, мен слушай.

- Благодаря, че ми каза! Хайде, дай сега едно дълго кафе с малко захар, че да ми мине дрямката. След малко ще ходя на работа, а още ми се спи. Моят Гошко ми отваря очите доста рано и все ме бори дрямка.

- От хапчетата за кръвно е, не е от Гошко.

- Може и да си прав...

Събитието стана някак неочаквано. Дългото пребиваване в клетка съклетиса младият петел. Решетките и бяха тънички, но все пак си бяха решетки, а зад тях се ширеше мечтаната свобода.

Песента на токачката

Той гледаше с копнеж зеленината на цъфналите липи, слушаше гукането на гълъбите и му идваше да скокне и да подхвъркне като тях. Обаче кой ли ти го позволява?

Най-сетне, един ден случаят се появи от само себе си. Времето бе топло и Стоян реши да изнесе клетката на терасата. Заби нов пирон в стената, закопча старателно ключалката, но тя по закона на Мърфи, в един специален момент се откопча сама. Вратата се отвори широко и Гошко, без много да се колебае, излезе от нея и се заразхожда по балатума на терасата.

Беше в едно ранно, слънчево юлско утро. Вратите на терасата бяха широко отворени, за да влиза нощния хлад. Стоян спеше и сънуваше потапяща се рибарска плувка. Чу кукуригането в просъница. Сънят бавно отлиташе, съзнанието му трудно се проясняваше. Трябваше да стане, да нахрани любимеца си, да го разходи, след това да се обръсне, да хапне нещо набързо и да иде на работа.

Един поглед към терасата бе достатъчен, за да осмисли опасната ситуация. Гошко бе кацнал на парапета. Току-що довършваше последното си шесто кукуригане и се готвеше да

Песента на токачката

предприеме нещо, което на прост език би означавало авантюра с неясен край.

- Стой! Чакай бе, моето момче! Гошко! Гошко о-о! Да не си скокнал навън! Хей! Чакай!

Стана точно така както Стоян се опасяваше. Гошко подкликна и скокна от ниската тераса. Свободата го блазнеше и той беше готов с пълно съзнание да я опита. Кацна току сред белите ружи насадени от съседката. За щастие тя спеше и нямаше понятие, че се нарушават нейните квартални права. Следващият ход на Гошко бе повтаряне на ежедневния му маршрут, без отегчителната връвчица вързана за крака му, разбира се. Със сигурен и наперен ход той се запъти към павилиона на Росен. Търговецът току-що сваляше ламаринените капаци.

- Я-я-я! Каква изненада! Ти ли си бе Гошко?

Гошко разбира се не му обърна внимание, а продължи по-нататък към павилиона на Соня.

Старият пазар се отличаваше с трите си много посещавани павилиона. Ако си истински гладен мъж, отиваш при Соня. Купуваш си една голяма и мазна баничка. Изяждаш я с апетит, а след туй се

Песента на токачката

отбиваш при Росен. Пийваш от крак една студена бира или рядко, пенливо кафе, според личните си предпочитания. След това минаваш край павилиона за плод и зеленчук. Там, подпряла на ръце огромни гърди, е Надежда. Тя е тактична. Следи мълчаливо погледа ти и чака да си избереш някоя стока. Казваш и бодро “Добро утро, Наденце!”, оглеждаш стоката и най-вече цените. Пускаш дежурния си лаф за скъпотията и продължаваш за работа. Ако ли пък решиш, можеш да се отбиеш до “Червеното”. Това е най-посещаваното квартално магазинче, където можеш да си купиш пакет евтини цигари. Те не са от онези с фалшив бандерол дето пласира Росен, но са все пак са най-евтините в града.

Но да не отклоняваме вниманието от авантюрата на шарения и красив Стоянов петел. Та същият този петел, в един щастлив миг, бе решил да опита сладостта на свободата. “Да бе! - ще кажете. - Няма нищо лошо в това намерение!”

Единственото лошо нещо бе, че храбрата птица нямаше никакъв опит в живота. Тя обаче не го знаеше и крачеше ли крачеше. Гълъби прелитаха над нея,

Песента на токачката

жужаха пчели по близките тръни, просвирваха клаксони от шумната магистрала. Всичко бе вълнуващо и интересно.

Неочаквано едно петнисто, тигроподобно същество, коварно, пъргаво и бързо, се промъкна отнякъде и се хвърли върху петела. Той не очакваше подобно нападение. С крайчеца на окоото забеляза сянката и реагира светкавично.

Подскокна срещу нея, протегна шипа на десния си крак и с яростно куркане отскочи. Беше силен ход, като при истинска петльова борба. Никой не бе учил Гошко на подобна маневра. Тя си му беше в кръвта или както научно се казва, в гена. Шипът мина през муцуната на котарака и направи дълга и дълбока рязка. Той измяука уплашено и за някакви броени секунди изчезна от полезрението на наблюдаващите. Те в случая бяха двама, Росен и Соня.

- Браво! – подсвирна Росен. – Даде му да разбере!

- Истински мъж е! – заключи и Соня. – Ако и моят беше такъв, е-е-х...

Стоян се появи отнякъде, притеснен и загрижен. Не бе успял да види случилото се, но то му бе разказано надълго и нашироко от двамата свидетели. Някаква

Песента на токачката

гордост запърха в гърдите му. “Ето, значи виждате ли какъв питомец си имам! Никакъв котарак помияр не може да го уплаши!”

Той при кътка петела, хвана го, погали го по червената красива перушина и бащински му занарежда:

- Моето момче, разбирам, че обичаш свободата, но представяш ли си ако нещо лошо се бе случило с теб? Какво щях да правя аз? Нямаше да има живот за мен, приятелю! Разбираш ли? Нямаше да има! Друг път не прави така! Моля те, не прави! Иначе ще ми скъсаш нервите от притеснения.

Гошко мигаше виновно с кестеняво кафявите си очи, куркаше от незатихнало напрежение и сякаш съзнаваше, че е извършил прекалено лоша постъпка.

- А сега да си идем у дома. Днес за наказание ще кълвеш жълт кукуруз. Още не са ни дали заплатите, за да ти купя жито или белени слънчогледови семки. Чака ме работа, бе приятел. Трябва да тръгвам! Ако ме питаш дали ще те затворя в клетката, ще ти отговоря, “Няма!”. Днес ще се разхождаш свободно по белия балатум на терасата. Само гледай да не акаш много, че нямам вече сили за чистене. Нали се разбрахме?

Песента на токачката

По външния вид на Гошко бе ясно, че няма никакви възражения.

Старият пазар все повече се оживяваше. По едно стечение на обстоятелствата днес бе петък, а петъкът бе ден за търговия с жива, перната стока. Милчо, шкембестият търговец на кокошки, бе гарирал раздрънкания си Опел до първия ред от сергии. Бе стоварил две касети с оципани пернати, а на сергията бе наредил няколко кори с яйца, буркани с мед и малки шишета с жълта ракия. Провикваше се по навик като старите едновременшни селски глашатаи и хвалеше стоката си.

Стоян бързаше за работа. Той бе изпълнил обещанието си към Гошко и го бе пуснал на свобода. Все пак, надникна към терасата, за да види какво е положението и като се увери, че всичко е наред, излезе.

Гошко се разхождаше важно по белия балатум, спираше чат-пат, накланяше глава и поглеждаше към затворения прозорец. В един момент, не се стърпя и скокна на малкия цветарник. Най-високата саксия с мушката се олюля и падна. Петелът се закрепил устойчиво на малката кръгла площадка, проточи врат и започна да кукурига. Гласът му бе силен

Песента на токачката

и мелодичен. Ехтеше в празното пространство като йерихонова тръба. Вентилирацията прозорец на терасата бе отворен и гръмкото кукуригане се провря през него, плъзна се над графопоста и се завъртя игриво около Милчо и стоката му.

Ефектът бе неочакван. Младите ярки в кафезите започнаха да се кълват. Те крякаха, кудкудякаха и търсеха начин да излязат на свобода. Две три млади петлета провряха глави през кокошарската мрежа и зачирикаха с ентузиазъм. Настана пълна какофония. Милчо се видя в чудо. Безделниците от павилиона на Росен спряха пиенето на бира и се обърнаха да видят какъв е тоя шум.

Ставаше точно онова, каквото се очакваше. Ощипаните кокошки крякаха и се мъчеха да излязат от клетката. Младите петлета чирикаха истерично и повтаряха същия номер. С една дума, никое живо същество, дори и пернато, не би могло да живее в клетка. Дълго потисканият порив за свобода в един момент пламва и стой, та гледай какъв сеир става. Остава само да се появи водач и се започва. Гошко, който по скоро приличаше на райска птица, отколкото

Песента на токачката

на кокошо творение, в случая се оказа точно такъв.

Ако го попиташ защо и как, едва ли би могъл да ви отговори. Само би проточил врат и би пуснал едно от тия свои кукуригания, които се помнят и разказват дори и след три негови поколения.

ПИС, МАЙМУНО!

Беше късна и влажна пролет. Рехавата следобедна мъгла се стелеше по потъмнелите покриви на ниските къщи от

Песента на токачката

крайния квартал. Някъде далеч, като че ли от вдън земя, излайваше куче, вероятно гладно или премръзнало, забравено от бога и от стопанина си.

Една малка уличка, носеща името на славен български цар, се бе стаила в падащия здрач, забравила кога за последен път бе минал по нея случайния минувач.

От разградения двор на порутената циганска къща се носеше олелията на голямото циганско семейство. Не беше ясно за какво беше цялата тая свада, но логичният завършек бе побоят над кльощавата кобилка от страна на мустакат зъл циганин. Тя цвилеше жално, търсеше спасение зад разкривената каручка, но уви, ориста и бе такава, да я бият.

Срещу циганското поселище, зад малко площадче, скрита зад няколко полуизсъхнали сливови дървета в неголям, обрасъл с трева и неподдържани цветни лехи двор, се гущеше малка, бяло измазана къщица. Гедините бавно, но сигурно си казваха думата, защото тая къщица едва събираше сили, за да не рухне от старост. Гредите и отдавна бяха изгнили, а пукнатините по мазилката

Песента на токачката

непрекъснато се разширяваха и уголемяваха.

Възрастната госпожица, която обитаваше единствената стая пригодена що-годе за нормален човешки живот, нямаше силите и възможностите да я поддържа. Парите от мизерната пенсия и стигаха, само колкото да изкара половината месец, а след това и тя самата не знаеше как изживяваше останалата му част. Но бог бе милостив към нея и още не бе и отнел вродената жизненост и веселата разговорливост. Тя имаше две страсти, класическия пасианс и доброто хапване, ако случая се окаже подходящ разбира се.

Циганската олелия се носеше нашир и дълж по малката тиха уличка. На живеещите по нея отдавна вече им бе писнало от това нежелано съжителство. Те дори събираха подписка до кмета за изселването им, но уви. Кметът, мастития ръководител на най-популярната партия от района, управляващ вече трети мандат и дума не даваше да се изговори за това. Нали му бяха от изборния контингент, как ще посегне на него.

Гръмогласният шум и кавга не можа обаче да попречи на г-ца Гинче да хвърли

Песента на токачката

поредния си пасианс от карти, за да провери очертанятията на близкото бъдеще.

Заредената със сухи, букови цепеници печка, весело бумтеше и разнасяше меката си ароматна топлина в малката задръстена с вехтории стаичка. Наближаваше седемдесет и втория и рожден ден и тя се опитваше да отгатне лукавите помисли на съдбата, оставила я така немилостиво да се бори сама в живота.

Тая самота напоследък много силно и тежеше. Приказлива и сладкодумна по природа, възпрепятствана от лошото и влажно пролетно време, г-ца Гинче бе принудена да стои сама дни наред в тоя овехтял стар дом, да гледа дъжда през прозореца и да си спомня далечната младост, когато естествената и хубост бе обект на подчертано внимание от страна на ергените.

В онова далечно и вече отдавна отлетяло време, тя си бе изградила твърди принципи и строги изисквания към кандидатите си за женитба. Те трябваше да бъдат стройни, високи, леко мургави и с гъста къдрава коса. За голямо съжаление образците от мъжки пол, които отговаряха на това описание бяха малко. Даже и тези, които минаха като

Песента на токачката

метеор през живота и не успяха да се задържат. Не беше съвсем ясно защо, но фактът си остана факт.

Тая пуста десетка пика все се появяваше отгоре и вещаеше прокоби и неудачи. Архитектът кой ли знаеше кога щеше да се появи отново. Парите и от жалката пенсия вече свършваха.

Навремето, някакъв доброжелател, я бе запознал с този дребен и полусляп мъж, висшист по образование, но нещастник по съдба. Той живееше също сам, отдавна разведен забравен от деца и близки, в някакво бунгало, запиляно в дебрите на Искърското дефиле.

Чат-пат се отбиваше при нея и животът като че ли добиваше някакъв определен смисъл и измерение. Имаше на кой да се скара и с кой да се разговори, с кой да изкоментира политиката и кварталните клюки. А той горкият, намерил топлинка, сготвена храна и уют, беше доволен и не забравяше да я ощастливи я с половинка наденица, я с бутилка бира, а в празнични дни и с кутия шоколадови бонбони.

От двайсетина дни обаче Архитектът не се бе вяснал нито за миг. Имаше интелигентния навик да ѝ се обажда я по телефон, я с писмо или с някакви други

Песента на токачката

известни способности на комуникацията. По тая причина, от два дни тя се чувстваше като на тръни. Истински се тревожеше за него. Един полусляп човек, винаги успяваше да се натъкне на опасна ситуация поради недъга си и в такива случаи само доброжелателството на съдбата си казваше крайната дума. Не беше нормално, за приближаващия и рожден ден, да пропусне да даде признак за съществуване. Ех, пак тая пуста десятка пика излезе отгоре!

- Мяу у-у!

- Я - а - а ! Маченце!

Г-ца Гинче беше приятно изненадана. В падащия сив здрач, през тясното прозорче надничаше едно дребно, оранжево обагрено, слабичко коте. То се бе покатерило на разваления хладилник, досами входната врата и поглеждаше любопитно през изпотения прозорец.

- Мац! Маро, мац, мац! Маринко, Марушко, Мацинко, мац, мац!

Ако трябва да бъдем точни, котето беше от мъжки пол и би се обидило силно на това обръщение. То, обаче бе в щастливо неведение към човешката реч и не схвана конкретния смисъл на нейното възкликание.

Песента на токачката

Котешкият му нюх обаче говореше, че вътре има топлинка и храна, затова продължи настоятелно да мяучи докато г-ца Гинче не му отвори развълнувана външната къщна врата. Котето не чака специална покана, а се шмугна покрай нея и зае едно стратегическо място в директна близост с бумтящата печка.

- Маро, ма! Гладна ли си ма!? – продължи да се разнежва възрастната госпожица. Тя бръкна в една синя платнена торба, извади един полуизсъхнал хляб и го накисна в една емайлирана купа с вода. Котето следеше всяко нейно движение и в момента, когато му побутна купата пристъпи благоговейно и започна деликатно да поглъща разкиснатия хляб на малки котешки залъчета.

Явно бе много изгладняло, защото без да се откъсва от купата, позволи на г-ца Гинче да го милва до насита по ушите, гърба и опашката. Така, в един чудесен миг тя си намери една нежна животинска компания, която мигом я откъсна от мрачните и мисли. Няма да обясняваме подробно, но за котето бе подготвено едно уютно гнезденце близо до запалената печка и то стана равноправен

Песента на токачката

жител на малката, бедна, схлупена къщурка.

На другия ден, който всъщност бе и нейния рожден ден, рано сутринта, веднага след пукването на зората, се появи и Архитекта. Той бе хванал един нощен пътнишки влак от малката спирка в Искърското дефиле и пристигна с една напълнена с продукти чанта.

Щом го видя, г-ца Гинче мигом засия. Усмихна се, развесели се, развъртя се да приготви празничния обяд. Присъствието на котето стана веднага причина за оживен коментар. То се разхождаше навсякъде в малката стаичка, разузнаваше новата за него обстановка, даже провери съдържанието на чантата, която носеше госта. И двамата сърдечно му се радваха. Постепенно то позволи да го галят, даже при тая процедура се повдигаше на лапи, вирваше опашка и се отъркваше в крака на този, който му се радваше.

Към обяд се появи и Племенникът на г-ца Гинче. Той и носеше подарък, едни топли и пухкави пантофи. Разцелува я. Дари я с грижливо подготвения пакет, следствие, на което тя започна да ахка и цъка от възхищение. Здрависа се с Архитекта и седна на изкорубената

Песента на токачката

кушетка. Котето новодомец се бе свряло точно под тая кушетка. Смутено от шума, то изскокна изпод краката му и се стрелна към един отдалечен ъгъл, за да търси тишина и спокойствие.

- Я а-а-а! Сузане бе, откъде се появи? – Възкликна Племенникът. Така котето импровизирано получи името си, което пък от своя страна бе една добра поличба, тъй като всички знаем, че коте без име не върви добре в живота.

- Как позна, че е мъжко? – осведоми се Архитекта.

- Ами не е много трудно да се разбере!

- Маро, ма! Маро, ела при мама, ела! – разнежи се отново г-ца Гинче.

- Не, Маро ма! А Сузане, бе! – уточни племенника.

Сузан се престраши и това естествено бе в негова полза, тъй като веднага получи едно от току-що изпържените, топли кюфтета.

Рожденият ден на г-ца Гинче бе ознаменуван както си го изисква традицията с един приличен и тържествен обяд. Племенникът бе донесъл и бира, при което обяда завърши с подчертано приповдигнато настроение.

Сузан сновеше като совалката Атлантис от коляно на коляно, но така и

Песента на токачката

не бе допуснат до отрупаната с ястия маса. Той с такъв ентузиазъм се стремеше да докопа купата с кюфтета, но достъпа до този обект най-безцеремонно му бе забранен. Това бяха и първите стъпки в оформянето на домашното му възпитание, което при него очевидно липсваше.

Г-ца Гинче донесе отнякъде някакъв стар грамофон и пусна любимите си плочи на Лили Иванова от времето на ранния Златен Орфей. Заслушаха се. Размечтаха се. Разтопиха се от умиление към отминалата младост. На Архитекта даже му тръгнаха сълзи. Явно беше много музикален или пък споходен от много вълнуващи стари спомени.

Всички забравиха за Сузан. Той обаче не бе забравил кюфтетата. В един момент на заплесия от страна на новите стопани, лакомия котарак се примъкна към захлупената купа с кюфтета, бутна с лапа капака и започна истински котешки пир. В момента, когато плочата свърши и се наложи да се смени всички забелязаха интервенцията. Г-ца Гинче сви устни, сбърчи вежди, пресегна се към точилката и викна кресливо.

- Пис, ма маймуно!

Песента на токачката

Храната бе очевидно много вкусна, а и Сузан не очакваше подобна реакция след дългите милвания, затова не успя да избегне удара на точилката. Тя не бе много дебела и не можеше да му причини сериозни увреждания, но удара си бе, между нас казано, доста болезнен.

- Мия-я-у-у-у! - Изскимтя той от болка и с това бе сложено началото на новото му и непознато досега домашно възпитание, целящо създаването на непонятни и необясними за подрастващия котешки, тийнейджър интелигентни навици.

Животът в малката къщурка продължаваше да си тече по новия, току-що описан начин. Пролетта вече преваляше. Архитектът постоянно си заминаваше и пристигаше. Забравихме да споменем, че той имаше три квартири в три различни града и тъй като нито една не бе приспособена за човешко обитаване в края на краищата той се завръщаше тук, за да си отдъхне от път и от ергенската гладория. Как намираше пътя от гарата до къщурката при неговото полусляпо положение, никой не може да си обясни, но фактът си е факт.

А че беше почти сляп нямаше и съмнение. В това се увериха напълно, когато в една ранна пролет ходиха да

Песента на токачката

берат коприва. След един час бране, когато всеки показваше на другия какво е набрал, след като погледнаха в неговата чанта, падна голям смях. Човекът бе напълнил чантата с един свеж, пролетен букет от кукуряк, зелена пролетна трева и току-що поникнал бъз. Коприва така и не откриха. Смяха се, смяха се, а след това се умълчаха, явно схванали трагичността на положението.

В началото на лятото, когато започнаха да зреят черешите, неочаквано се появи и Муцка. Това бе една красиво обагрена, във всички възможни цветове на спектъра, млада котка. Тя беше толкова красива, толкова пъргава и игрива, толкова мила, че всички я приеха с възторг и въодушевление като нов жител на бедната къщурка.

От всички, най-очарован бе Сузан. Той мигом и отстъпи част от неговото жилищно кътче и стана така мил и учтив, че Муцка моментално се почувствува като у дома си. Тичаха по запустелия двор, катереха се по овощните дървета, криеха се в прашното малко мазе.

Всичко бе чудесно само едно не се връзваше с нормалния ход на нещата. Както Сузан, така и Муцка не обичаха да ловят мишки. За Сузан причината бе

Песента на токачката

ясна. Тийнейджърът имаше страх от тъмнината и това донякъде го оправдаваше. За Муцка, обаче нещата не бяха така ясни. Тя просто бе една котешка глезотия и предпочиташе готово поднесеното ястие пред изморителния миши лов.

Това положение постави донякъде г-ца Гинче в чувствително затруднение, тъй като в съседната стая, която ползуваше за складово помещение, бе пълно с тези твари. Те консумираха лакомо всичко, от червения пипер до чувалчето с брашно и пакетчетата с църковно жито, което тя ползуваше по задушница. Какви ли не опити бе правила в това направление, но уви!

Котките нямаха желание да ловят мишки. Реалността стана скандална. Племенникът, усетил положението, излезе с идеята да ги подари или замени с котка ловджия. Но реакцията на г-ца Гинче бе решителна и безапелационна. Тя не си даваше котките.

В края на лятото неочаквано нещата мултиплицираха. Тая купешка дума на прост език означаваше увеличаване на котешката колония. В една ранна августовска утрин, отивайки да изхвърли боклука, на г-ца Гинче и се стори, че из

Песента на токачката

двора тича още едно тигроподобно същество. Тя намести добре очилата си на носа и се вгледа в съответната посока. Наистина! Една раирана бяло-сива котка се мотаеше между Сузан и Муцка. Тя се хвърляше свирепо на купата с попара и хапеше и гонеше себеподобните си. Беше наистина дива и свирепа.

- Пис, маймуно! - кресна и г-ца Гинче. - Натрапницата трепна и се покатери на дюлевото дърво. Наежи се и зафуча.

Бъдещето продължи все в тая насока. Не бе ясно кой бе подхвърлил това диво същество. Комшията ли, с когото се съдеха вече дванайсет години за имот или някой от злобните комшийски цигани. Едно беше ясно обаче. Съществото беше страшно диво и нахално. Колко ли пъти не го гони госпожицата, но уви. Изпъдено вечерта то се завръщаше отново на сутринта, мяучейки и просейки храна. Дори обсеби лятната спалня на домошарите, повредения хладилник.

Архитектът непрекъснато пътуваше напоследък. Сега маршрутът му включи и столицата. Няколко пъти ходи до президентството да се жалва от някакви местни административни органи, оставили го без жилище. Пишеше жалба

Песента на токачката

след жалба. Най-накрая реши да запише и аудиокасета с патилата си.

Тази аудиокасета се загубваше няколко пъти някъде из архивите на президентството и затова той правеше нескончаеми копия и колети. Горкият, явно живееше още със социалистическите си навици и наивно смяташе, че на някой му пука за неговото житейско състояние. Но съществува една известна поговорка, "Надеждата умира последна".

В една юлска утрин, когато блажено се събуди от ласките на игривия слънчев лъч, той усети, че цялото му тяло го сърби непоносимо. Повдигна пижамата, поогледа си голия корем и възкликна.

- Гинче, тая новата придобивка (разбирай котка) да не е зачестила да лежи на кушетката? Я виж, какви пришки ми се вдигнаха по снагата!

- Не може да бъде! Гоня я непрекъснато!

- Гониш, гониш, ама я погледни как рипат, от възглавницата на одеялото, та чак на масата. Теб не те ли хапят тия проклети бълхи?

- Нищо не усещам! - отсече г-ца Гинче и се почеса скрито и деликатно по левия хълбок.

Песента на токачката

- Тегло ще теглим, бе жена! Дай да ги разкараме тия мръсни котки!

- И дума да не става! – отсече тя. С това спорът приключи.

Времето летеше неусетно. Котките загладиха косъм от любвеобилните грижи на г-ца Гинче. Тя вече им купуваше специални рибни отпадъци, защото умираха за тях. Всички нейни роднини бяха инструктирани да не изхвърлят хлебните корички и кокалчета, а да ги носят на котките. Племенникът дори им изпичаше охлюви, с които дворът бе пълен.

Ех, какъв котешки живот беше! Самата мечта на съдбата. А когато някой съсед решише да посети госпожицата, трите грации скачаха от повредения хладилник и се юрваха към входната врата. Така посрещаха всеки с надеждата, че ще бъдат угостени по мярка. Те се увиваха около краката му, шареха напред-назад спъвайки успешно госта, мяукаха жално с една просешка нотка докато най-накрая привличаха вниманието му. Бяха разглезени, лакоми и нахални.

Дойде време за консервиране на зимнини. Г-ца Гинче проагитира повъзрастната си сестра, намериха отнякъде една скрибуцаща количка и

Песента на токачката

довлякоха петдесетина кила червени чушки с намерението да приготвят традиционната зимна лютеница. Сестрите много обичаха това домашно българско ястие и не можеха да си представят зимата без наличието му.

Чушките бяха изсипани на една голяма покривка наред двора и започна усилената работа по приготвянето на лютеницата. В тая кампания се включи и племенникът. То бе миене, то бе бушене, то бе печене и мелене, докато накрая капнали от умора те седнаха по на един нисък трикрак стол и се загледаха втелено в трите тенджери с ароматно димящата лютеница.

Всичко можеше да мине много по-леко, ако не беше непрекъснатото гонене на котките от вкусния материал. Те се навираха навсякъде. Душеха, опитваха, цапаха и в края на крайщата изнервиха обстановката. На Племенника му кипна, излови ги една по една и ги затвори в тъмната барака. От време на време се заслушваше в жалното мяукане, което се носеше на талози от там, потриваше ръце и промърморваше, “Така им се пада!”.

Никой не разбра как, но неочаквано иззад бараката се появи Сузан. Той страдаше от жестока клаустрофобия и

Песента на токачката

страх от тъмнина. Бе положил върховни котешки усилия, за да излезе от ситуацията. Къде бе открил въпросната дупка в покрива, само той си знаеше.

Не след дълго се появи и Муцка. Тя ревностно бе наблюдавала неговите действия и не пропусна да демонстрира своята интелигентност. НП (новата придобивка), както сполучливо я нарече Архитекта повтори същия номер. С една дума, ползвайки футболните термини, бе се получил един сполучлив хеттрик. Котките бяха отново на свобода.

Племенникът се видя в чудо. Котешката интелигентност надмина неговите очаквания. Повторното ловене и затваряне завърши със същия резултат. Той вдигна ръце и замисли нова акция. Всяка минаваща наблизо котка той хващаше за опашката и влачеше в задна посока с едно пронизително свиркане.

Животното драпаше с нокти по земята, фучеше, свиваше уши от страх и ужас и в момента когато бе пуснато, литваше с шеметна скорост към близкото дърво или към входната врата. Няколко повторни действия от страна на Племенника сториха желанния ефект.

Сега пък на котките им писна да ги влачат за опашките. Ако някоя се

Песента на токачката

приблжихе на близко разстояние достатъчно бе едно негово изсвирване, за да задейства така придобития условен рефлекс за ужас. Те и не можеха да знаят, че преди време “Теорията за условния рефлекс в хората и животните” на Дарвин бе любимата тема на Племенника. Научните му знания влязоха в действие.

Есента мина незабелязано. Студеният вятър и влага довяха и първия сняг. Котките бяха приютени в малката стаичка, близо до бумтящата печка. Наближаваше Никулден, когато Племенникът реши да посети своята леля, г-ца Гинче. Беше свил лют студ.

Снегът скърцаше под обувките. В опушения ъгъл на стаичката, там дето винаги се кипреше старо синьо перденце, бе запалено църковното кандило. Този малък параклис бе стар спомен, останал от майката на г-ца Гинче и по традиция, на всеки голям празник се оживяваше с трепкащата светлинка на зехтиненото кандило. Няколкото стари, опушени икони гледаха строго към молещия се и вдъхваха респект, и успокоение. Рядката паяжина спускаща се от тавана към иконите, отдавна не чистена, съвсем не поради нежелание, а просто от забрава,

Песента на токачката

не пречеше на госпожицата да изявява смирените си християнски чувства.

Г-ца Гинче, беше вече изпекла един средно едър шаран в малката фурничка и очакваше с нетърпение идването на племенника си. Архитектът бе тъжен и умислен. Жалбите му до президентството не даваха никакъв резултат.

В ъгъла, досами старата кушетка, на една изтърбушена възглавница, лежеше Муцка. Тя бе заобиколена от шест дребни мяукащи котенца. Те се мушкаха под корема и скимтяха, премятаха се неловко. Сузан и НП бяха напъдени на почтено разстояние от нея. Все пак и за тях имаше кътче около приятно бумтящата печка.

По някое време Племенникът отвори външната врата, отупа шумно снега от шубата си, и се провикна радостно:

- Чакате ли гости? – След това влизайки в стаичката възкликна:

- Я я-а! Котешката популация е нараснала! Кога стана това божие чудо?

- Тия дни! И ние не разбрахме как се случи!

- И кой е таткото?

- Таткото ли? – трепна издайнически плачевна струна в гласа на г-ца Гинче.

Песента на токачката

Всички обърнаха поглед в посоката, където трябваше да бъде Сузан. Там обаче го нямаше!

- Дръж го! Отмъкна шарана! – викна Племенникът. Без да иска той бе оставил външната врата леко отворена. Дяволитият котарак само това беше чакал. С елегантен скок той се бе озовал в непосредствена близост до тавата с шарана. От тук нататък нещата се развиха по логичния си ход.

Захапал тежката риба за главата, той се бе промъкнал през полуотворената врата и с едно мъчително бързане се отдалечаваше към бараката. Навалялият сняг му създаваше очевидно затруднение, но той не се предаваше.

Госпожица Гинче грабна точилката и се втурна след него. В неразборията НП помисли, че заплахата се отнася за нея. Тя се разфуча, скокна на раменете на госпожицата и не след дълго последва спасителния изход на Сузан.

- Пис, маймуно! – истерично закрещя г-ца Гинче.

Муцка, така сладостно задрямала, изведнъж недоволна се събуди. Отвори едното си око колкото да се осведоми за ситуацията и отново го затвори. Едно от нейните малки котета полази към средата

Песента на токачката

на стаята и се заигра с крачола на Архитекта. Той обаче не усети нищо. Беше застанал прав. Полуслепите му очи бяха насочени към мъждукащото кандило. От малкото параклисче иконата на Богородица го гледаше с умиление и разбиране.

Вдигна ръка и бавно се прекръсти. Въздъхна дълбоко. Колкото и да искаше, не можа да спре отронващата се горчива сълза. Тя се плъзна по бузата му, полетя надолу и капна на главицата на малкото, скимтящо и игриво коте.

Така, без предварителни подготовки, съвсем импровизирано, то бе кръстено на връх божия празник, Никулден.

МЕЧТАТА НА МОЦАРТ

Майка му стара, от всички сезони най мразя есента! Особено тоя месец ноември. Ето и сега, свил съм се на кравай под ниския балкон на тая панелка

Песента на токачката

и треперя като куче. Мушнал съм муцуна в черната си козина, но и това не помага. Тая гадна мъгла все пълзи от реката, стеле се край мен, провира се от всякъде и ми създава оня дискомфорт, който имах, когато стопанин ми беше оня хърлешки циганин.

Даже и ония дребни животинки, които са се набили в козината ми, щом усетят малко влага и започват да хапят. Отвратителна напаст! Колко пъти се опитвам да ги изморя и все без успех. Ето и сега, с нежелание изоставям удобната си поза и с дясната лапа започвам да ги мачкам и бръскам от врата и ухото си, но напразно. От опит знам, че ефекта ще бъде нулев.

Иначе казано, без да си кривя душата, животът ми не е толкоз лош. Откакто си запазих моя територия в тоя панелен град, почти не гладувам. По-рано беше много по-лошо, даже отчайващо. Двамата с Ачо бяхме роби на оня мургав и зъл каруцар от Хърлец. От време на време ни зальгваше с по някой смрадлив кокал от откраднат петел, но в повечето случаи си гладувахме. А що бой падаше, да не ви разправям. Моят глас пресипна от неволята, а счупения крак на Ачо въобще не можа да заздравее.

Песента на токачката

Най-накрая клетата ми дружка не издържа и се опита да избяга. Обаче не успя. Нали куцаше. Двете циганета, зли като баща си, го настигнаха и хванаха. Без много да му мисли онова Чудовище извади ножа и го прикла. От тогава получих стрес и гласа ми остана и до сега леко пресипнал.

На другата сутрин циганката одра Ачо и Чудовището го хвърли в каруцата. Мен върза отзад и волю-неволю трябваше да ида с него на пазара. Беше петък. Никога няма да го забравя тоя ден. Одраният Ачо бе продаден на кебапчията, а оня без много да му мисли го нарязва на парчета и го хвърли на димящата скара. Гледах и не можех да повярвам на очите си.

Хората пристъпяха, посочваха си късчета Ачово месо, вземаха ги и изяждаха с апетит по-голям от моя. Ужас!

Не можех повече да чакам. Вероятно и с мен щеше да стане същото. Прегризах найлоновата връв, с която бях вързан и побягнах на запад по шосето за Лом. От тогава ми остана и един пречупен зъб. Връвта беше дебела, но нямаше начин. Нали разбирате? Беше въпрос на живот и смърт.

Бях изпосталял от глад. Преплитах крака. Лапите ме боляха, гърбът ме

Песента на токачката

болеше, всичко ме болеше. С една дума, кучешка неволя! Когато вече си мислех, че ще падна на пътя от умора и слабост, пред мен неочаквано се показва онова място, което хората наричат „гробница“.

Беше една гора от камъни, свят да ти се завие. В този момент имаше таман три погребения. Скрих се зад един камък, за да изчакам да си отидат хората, а след това пристъпих и като започнах едно ядене. Нямах спомени да съм ял преди това толкова много. Ядох, ядох, а след това повръщах. Починах си и пак ядох.

Хубаво нещо са това гробницата. Така си мислех тогава. Обаче за мое нещастие се оказа много тъжно място. Цял месец живях там, но не видях никой да се смее. Всичко живо плачеше. Търпях, търпях, пък нали съм си чувствително куче, цялата тая ситуация започна да ми действа зле на нервите. В един много дъждовен и много тъжен ден не се стърпях и си дигнах чукалата.

„Атомната столица“ както наричаха хората този панелен град, се оказа много оживено място. Отначало хич не можех да свикна на тая лудница. Коли префучават, хора бързат, да се сбъркаш какво да правиш. Където и да ида, все запазени територии от мои подобни. Тук

Песента на токачката

ще ме сдавят, там ще ме залаят, докато най-после попаднах на тоя чист и тих район до стол No3. Разбрах, че това ще бъде моята кучешка територия.

Сутрин, след като се протегна и прозина, както правят всички домошари, за раздвижване на лапите обикалям четирите кофи за смет. Там винаги има нещо интересно за ядене, я някой кокал, я парчета от оглозгано пиле, я остатъци от пържена риба. Въобще не придирям. След това се отбивам отсреща, при ремонтираната кръчма. Там вече ме познават. Докато почиват, работниците ми хвърлят, я парче от баничка, я късче сандвич или някоя друга вкусотия. Подсвирват ми и се смеят. Много съм им симпатичен. Впрочем взаимно сме си симпатични.

Към обяд идва най-интересното. Заставам в дежурната си поза “стенд бай” пред стол No3. Отвътре ухае така апетитно, че свят ти се завива. Гледам съсредоточено през отворената врата и се облизвам. Готвачките съблазнително разсипват невероятно вкусни манджи по чиниите. Научих се да преглъщам възможно най-артистично. Хората от масите веднага ме забелязват и на излизане ми хвърлят остатъци от най-

Песента на токачката

интересни и вкусни неща. Не бях си и мечтал за такъв райски живот.

След това по неволя трябва да мина край блок No1a. Там, на първия етаж, надничайки над перваза на балкона, се появява пекинезката — Чочка. За голяма моя изненада и съжаление, веднага щом ме зърне, тя започва някакъв глупав и неистов лай. Нищо не съм й направил, даже напротив, поглеждам я с умиление и интерес. Въртя й приятелски опашка. Ами-и-и! Лае Чочка, та се къса. Когато ме залая за първи път, четирима човеци се показаха на балконите. Чудеха се какво става. Аз обаче си стоях мирно и гледах приятелски пекинезката. Те загубиха интерес и повече не се показаха.

Мина доста време откакто се заселих тук, почти месец. Чочка обаче винаги, когато ме види изпада в истерия. Дали пък й действа зле пребиваването в затворено пространство? Нито веднъж не съм виждал стопанина й да я разхожда. Ами, че тя ще полудее така! Съжалявам я, но не мога да й помогна. Очаквам обаче да свикне с моето присъствие и да разгадае приятелските ми жестове. Дано стане по-скоро!

В тоя град има една много опасна зона. Тя е зад главната улица, до магазина за

Песента на токачката

плодове и зеленчук. Зад една бяла, и красива оградка расте свежа, чудно хубава тревица. Щом я зърнах и тутакси ми се прииска да си потичам по нея. Намерих един отвор в оградата и се мушнах вътре. Не знаех какво ме очаква.

Отнякъде, незнайно откъде, изникна един огромен и свиреп звяр. Човеците му казват „немска овчарка“. Че като се спусна оня ми ти звяр към мен, леле боже! За миг се обърках и се зачудих накъде да бягам. Мълчи звярът и връхлита. Поставете се в моето положение. Препика ми се от страх!

Рипнах с отчаян скок над оградката и така се спасих. За мой щастлив кучешки късмет, оня не пожела да ме последва. Обаче това ми бе за урок. Никакви вече бели оградки и зелени тревички! Моята територия си е моя! Не пускам никого в нея и рядко излизам вън от нея. Спокойствието преди всичко!

Понякога, като ми доскучае, притичвам до „Стария пазар“. Всяка сутрин, в един павилион пържат мекици. Край него се редят много човеци. Купуват, мляскат и ако се покажеш благонадежден ти хвърлят по някой залък.

Песента на токачката

Там се срещаме с един мой събрат. Той е много плашлив и не смее да ми съперничи. Нали съм си умен и интелигентен, веднага спечелих симпатията на двамата бекяри. Единият е с брада и мълчалив. Другият, със синьото яке и шапката с дълга козирка, ми стана много симпатичен. Винаги, щом ме види, ще подсвирне, ще ме нарече „Джони“ и ще ми подхвърли парче от мекица.

Свикнах да го радвам по свой, ефектен начин. Подскачам енергично и улавям парчето още във въздуха. Голямо удоволствие му създават тези мои подскоци. Тръгвам след него и го следвам чак до разклона на шосето за Лом. Разбира се, заедно изяждаме мекиците.

След обяд обикновено отивам до голямата бяла сграда. Тя е най-голямата сграда в града. Трябва да мина обаче край двата клуба, на СДС и БСП. Те са слепени един до друг. От тях винаги се носят апетитни миризми.

Погледнато от кучешка гледна точка, клубът на БСП е по-интересен. Почти винаги от там се носи миризмата на пържени дробчета. Хората седят на хубавите столове, пийват бира и хапват. Колкото и да ги гледам, колкото и да въртя опашка, никой не ми подхвърля

Песента на токачката

нищо. Такива скръндзи не съм виждал никъде!

Отзад на бялата сграда има един малък служебен вход. Обикновено спирам там и чакам. Чакането винаги бива възнаградено. Ще кажете, раздават хубаво ядене? Ами! Няма подобно нещо! Винаги, когато ида там обаче се вълнувам така, че сърцето ми примира. Може да не знаете, но съм много музикално куче. Щом чуя хубава мелодия и се разтапям.

Забравям всичко, протягам врат и почвам да вия мелодично в такт с мелодията. Просто неконтролируемо състояние. Спирам пред малката вратичка, застивам търпеливо и чакам. В даден момент от вътре започва нещо да свири, така игриво и така хубаво, че почти се забравям от прехлас. Вдигам глава и започвам да вия, ту високо ту ниско, така както ме води мелодията. Вътре, в малкия салон има деца. Те започват да подскачат, да викат „иху“ и да пляскат с ръце.

Един ден, даже не съм се усетил как, музиката свиреше, аз виех и така унесен, бях затворил очи. Когато ги отворих се стъписах. Бяха ме наобиколили деца. Един плешив господин ме гледаше усмихнат и им правеше знак да мълчат.

Песента на токачката

„Той е истински Моцарт!“ — каза, а децата при тези думи се развикаха и запляскаха: „Моцарт! Моцарт! Моцарт!“. Всички бяха благоразположени към мен и затова на кучешката ми душа бе едно весело и игриво.

Свикнах да ходя често до голямата сграда, даже когато не намирах нищо за ядене. Тая музика ми бе завладяла душата. Децата ми се радват, милват ме по ушите, по гърба и непрекъснато ми говорят, „Моцарт! Моцарт!“. Плешивият човек ми носи разни вкусотиини. Въобще щастието е пълно.

Пускат музиката, хващат се за ръце и играят около мен. А аз щом я чуя тази музика и започвам...

Веднъж, май беше празник, дочух откъм площада една друга музика. Кучешкото ми любопитство не издържа и аз заситних към така интересното място. На малкия площад, пред паметника с брадатия човек се бе събрала тълпа човеци. В тълпата бе образуван кръг и група красиви момичета, облечени в червени носии и с цилиндрични шапки, маршируваха и размахваха къси пръчки. По принцип, мен винаги ме хваща шубе от пръчка. Поради това запазих прилично разстояние.

Песента на токачката

От една черна кутия се носеше тактова рязка музика. Не ми хареса! Точно тая музика не ми хареса! Някак си стържеше ухото. Нито пък те запалва към виене. Човеците пляскаха на момичетата, подвикваха им „мажоретки“ и се смееха. Дочух един човек да казва, че днес е било годишнина откакто селото станало град.

Как може едно село да стане град и досега не мога да го проумея, но точно така каза, не беше ми се причуло. Хич не ми хареса това тържество. Подвих разочаровано опашка и се отдалечих с достойнство. Онова, което радваше тези човеци не радваше мен. Презирах ги! Как може да говорят такива глупости! Селото станало град!

Майка му стара, от всички сезони най-мразя есента! Особено тоя месец ноември! Лежа си аз под моя балкон, а тая гадна мъгла все пълзи ли пълзи откъм реката, студена и пронизваща. Забил съм муцуна в топлатата си козина и си мечтая.

Знаете ли за какво си мечтая? Мечтая си за оня момент, когато Чочка най-сетне ще спре да ме лае, ще изквичи приятелски, ще прескокне парапета на балкона и двамата ще затичаме към голямата бяла сграда. Там тя ще чуе истински хубава музика.

Песента на токачката

Ще застанем двама един до друг и ще гледаме към полуотворената врата. А когато започне оная музика, ще вдигнем муцуни към небето и ще завием от най-съвършено кучешко удоволствие.

ПАРАД ОТ ДОМАШНИ ЛЮБИМЦИ

Ако имате наблюдения върху гълъбите сигурно сте забелязали, че са много

Песента на токачката

лакоми и плашливи създания. Понеже те са моите любими същества от пернатия свят, то за тях бих могъл да ви разказвам с часове. Може някъде на друго място и в друго време да не е така, но тези пернати в района на Стария пазар са точно такива, лакоми и плашливи.

С течение на времето и обстоятелствата, тук се е формирало едно пъстро ято от красиви птици, перата, на които са нашарени в какви ли не цветове от дъгата. Има всякакви, като се започне от стоманено лилавия цвят и се стигне до пъстрата бяло-черна премяна. Повечето са с червени кръгли очи и червени крачка. Има едри гълъби, охранени, важни, с едно добре оформено птиче самочувствие. Това са мъжкарите. Другите пък, дребните, сивички и безлични са гълъбиците. Те са много плашливи и неспокойни, сякаш постоянно ги грози някаква опасност или изненада.

Това ято го виждам навсякъде около Стария пазар. То се върти около старите жилищни кооперации, защото в тях обитават техни почитатели, хранещи ги редовно с хлебни трохи и хранителни отпадъци. Вече познавам ятото по неговите членове. За съжаление две-три

Песента на токачката

птици от ятото са инвалиди. Куцаха със сгърчени крачка, повредени я от удар с камък, я от някаква друга причина.

Винаги ми е било болно да ги наблюдавам как се мъчат да си намират храна. Другите от ятото винаги ги пренебрегват и отблъскват. Така е в живота - за сакати, животът е горчив и мъчителен.

Обичам да ги храня. Дори и да нямам хляб за себе си, за тях намирам. Ядат предимно хлебни трохи. Веднъж опитах и с месни отпадъци, но не ги ядат като трохите.

За тях намирам време най-вече в почивните дни. През делниците бързам и почти забравям за съществуването им.

Рано в събота отварям прозореца на остъклението на северната тераса, начупвам филийка намокрен хляб и гледам от къде ще се появят. Сякаш си имат съгледвач. Отнякъде се появява любопитна птица, пикира над липите и кацва на няколко метра от трохите. След нея се появява и втора. Това отрицва ситуацията.

Някъде, от покривите на съседните кооперации, ятото се втурва стръвно и накуп към така появилата се изневиделица храна. Друг път пък,

Песента на токачката

разхождащ се хубавец, пазещ спомени от минали гуляи, крачещ по тротоара привлича вниманието ми. Щом го съзря и се втурвам към кутията с хляба. Рязвам порязаницата и започвам роненето. Той естествено не се колебае и припва заинтригувано, а това поражда гълъбовото нашествие.

Зад нашата кооперация имаше построена една малка ламаринена бръснарничка. Там работеше един възрастен бръснар, с популярното в квартала име Пеци.

Та този бръснар бе голям любител на гълъбите, значително повече от моя милост. Беше им направил цяло дневно разписание за хранене. Купуваше им мек бял хляб, който ронеше на дребни зальци пред входа на бръснарницата. Те му се отплащаха като с присъствието си привличаха клиенти за бръснене. Мъжете, както знаете са сантиментални и любвеобилни към птичите същества.

От няколко месеца обаче, след прекарания инсулт, Пеци престана да идва в бръснарничката. Беше осъзнал, че с работата му в тоя живот е свършено. На прозорчето на ламаринената съборетина се появи малка бележка с надпис за продажба. Тоя надпис се смени няколко

Песента на токачката

пъти с все по-намаляваща се цена. Най-накрая избелелите цифри за продажна цена престанаха да се четат.

Един след обяд видях малък автомобил, който бе спрял пред нея. Пеци се бе изправил край него. Синът му сръчно рушеше малката тенекиена постройка и носеше бедния бръснарски инвентар към багажника на колата. Не ги заговорих. Беше ми неудобно. Какво ли имаше да питам тоя болен човек? Беше видял невъзможността да продължава с бръснарския занаят. Гълъбите осиротяха с още един свой почитател.

През тая ноемврийска нощ бе валил обилен и студен дъжд. Утрото, мразовито и мъгливо едва пропускаше слънчевата светлина до влажната и студена земя.

Отворих прозореца на терасата. Един ранобуден перушан се разхождаше бодро между локвите на мокрия уличен асфалт. Моята реакция бе такава каквато се очакваше. В хлебната кутия се търкаляше някакъв стар и тричав хляб. Поради диабета, трябваше да консумирам точно такъв. Беше толкова твърд, че почти не можеше да се яде. Явно съдбата му бе да нахрани гладните гълъбови гърла. Отризах няколко филии, намокрих ги на чешмата и започнах роненето.

Песента на токачката

Птицата ме видя и припна стръвно. Познаваше ме, защото на няколко пъти вдигна главица, за да ме погледне. Другите гълъби от ятото се появиха изневиделица. Пикираха надолу, излитайки от покрива на съседната кооперация. Започна едно боричкане, кълване, лакомо гълтане, както само гладни птици могат да го правят. Гледах ги умилено и с радост в душата. Бях им осигурил дневната нужда от храна и живот. Какво по-хубаво и прекрасно чувство за душата на един грижовен човек. Стоях тихо зад прозореца, за да не ги уплаша.

Въпреки това, в един миг те трепнаха и уплашено литнаха. Какво ли ги беше стреснало? Видях причината! Беше болонката на една пенсионерка от 13 етажната кооперация. Тя се плезеше радостно и подтичваше целеустремено към гълъбовото ято. От време на време подскачаше смешно с единия си заден крак. Беше така добре изкъпана, че чак бляскаше от белота. Стопанката и беше оформила дълъг бретон, който скриваше тъмните, маслинено черни очи. Вероятно беше напарфюмирана и с някакъв евтин дезодорант.

Песента на токачката

- Пеги, чакай ма мамо! Не мога да те гоня! – Това беше гласът на придружителката. Вгледах се в нея и я познах... Ами че с тая жена седяхме на един чин, когато бяхме на невръстните седем години. Май се казваше Йорданка, ако не се лъжа. Колко бързо минават годините! Дали пък беше овдовяла? Домашен любимец се отглежда и при такива причини.

- Данче, ма? Твое ли е това същество?

- О-о-о, Стефчо! Добро утро! Да, бе! Ошашави ме тая Пеги! Стана много придирчива към храна. Другите помиари ядат огризки, а тя кренвирши, пилешки крачета в собствен сос и други вкуснотии. А като пощръкле, стой, та гледай. Не мога да я спра.

- Виж само да не ми изяде гълъбите...

- Тя гълъби не яде! Много и са жилави! Трябва и нещо сварено, посолено, пиперосано, намазано с мас или масълце...

- Добре Данче, приятна разходка ви желая и на двете! Да я подплаша ли с една свирка? Какво ще кажеш?

- Недей, че после трябва да я лекувам от стрес. Много е чувствителна, милата на резки звуци. Разлайва се от малко.

Песента на токачката

Данчето зави зад ъгъла на кооперацията и изчезна от полезрението ми. Гълъбите, като по команда долетяха отново. Кълването продължи, докато...

Друга болонка се появи откъм автомивката. Тия кучета сякаш си имаха свой любим и еднакъв маршрут, а той по правило минаваше точно под моята тераса.

Двете болонки се различаваха единствено по нрава си и по прическата. Стопанката на тая ми бе добре позната. Доскоро ходеше с прошарена коса. Понеже бе възрастна мома, някой и беше казал, че ако я боядиса - ще се омъжи без проблеми. Тя, разбира се, я беше боядисала. Имаше вид на черен, като донбаски въглища гарван с голямо дупе. Черният, дебело дупест гарван подтичваше след любимката си и се провикваше:

- Силве ма, спри се ма мамо, ще те вържа най-последно!

Силва явно се бе освободила от чревното си съдържание и поради тая внезапно появила се лекота пробваше лечебния ефект на ситния кучешки тръс върху моминския си организъм. Да им се чудиш на тия моми, млади и стари от къде взимат тая своя жизненост?

Песента на токачката

Естествено бе моите гълъби да се уплашат от нашествието на младата болонка. За кой ли път уплахата, че ще бъдат изядени без съчувствено слово и присъствие ги накара да литнат към мъгливото ноемврийско небе. Това ме ядоса, наистина ме ядоса. Тия помяри с прически изнервиха моите любимци.

- Госпожице, вашата Силва да не е бременна? - Пробвах тоя стар закачлив и заядлив трик, който винаги даваше ефект на раздражение.

- Я си гледай работата, бе простак! - това пък беше милата реплика в отговор на моя въпрос.

- Черното не ви отива... По би прилягало кестеняво червен цвят на косите Ви.

- Абе, защо не ти...

Фразата не довърши, защото злобарката се скри зад ъгъла на кооперацията. Ликувах, понеже гълъбите долетяха отново и продължиха пира. Миличките ми! На татко пиленцата...

Пак хвръкнаха!... Сега пък от какво?... Да бе! От престарялата Джина, декоративната кучка от съседния вход. Тя беше от породата Чао Чао, едра и рунтава с един син, та чак черен език. Беше полусляпа от старост и съвсем безобидна.

Песента на токачката

Като я нападнаха бълхите и стопаните и я гонеха от апартамента. Джина клякаше пред входната врата и започваше едно чесане, чиято интензивност можеше да се сравни само с поскането на моята трагично загинала, крастава кучка, Буба. Бог да я прости!

Сега, незнайно защо, Джина бе решила, че болонката, която бе съзряла с полу-изгубеното си зрение е от мъжки произход и поради това бе решила да го провери. Макар и на 100 кучешки години любовта движи душата. Така е, както и да го отричат учените!

Огледах се. След Джина нямаше никой. Клетата, разхождаше се сама. Стопанинът и, пенсиониран или уволнен по заслуги митничар, не си правеше усилия да си губи времето с нея. Най-тъжното на тоя свят е, близките ти да те прежалят. Вероятно същото изпитваше и Джина. Напълно естествено е да си потърси раздумка от мъжки пол.

Скрила се зад ъгъла на кооперацията, тя остави гълъбовата софра отново на разположение на закусващите. Гълъбите вече не смееха да се доближат, въпреки моите подкани и гукащи имитации. Бяха позакърпили глада и сега спокойно и

Песента на токачката

безгрижно кълвяха малки камъчета и пясък досами тротоара на улицата.

Един едър и породист екземпляр, запален от любов, загъргори и се завъртя около слабичка гълъбица. Тя понечи да го клъвне, но той отбягна удара. Отдалечи се, после отново се нагуши, загъргори и налетя. Нямаше спасение от неговото нахалство. Гълъбицата припляска с крила и политна към насрещната кооперация. Беше последвана от своя ухажор. Така е в живота. Любовта движи света.

**ИЗВЪНРЕДНО
ПРОИЗШЕСТВИЕ**

Песента на токачката

- **Пеци**, бе! Иде Никулден, бе човеко!

- Е-е-е, та какво?

- Ами рибата, бе!?

- Да-а-а рибата...

- Какви рибари сме ако не идем да хванем жива риба!

- Прав си, Ванчо! Ти ме знаеш, заплатата я бавят, жената без работа, щерките все искат десетолевки наедно... Хей го Стария пазар! Двама мездренци са виснали там и продават толстолоб по два лева парчето и шаран по пет. Къде ще ги намериш тия народни цени, ама и пари откъде ще намериш? Трябва да продам прясната ракия дето я вадих преди месец, за да купя, ама не ми се продава. Нали ти дадох едно шише от нея, какво ще кажеш? Опита ли я?

- Опитах я! Малко нагарча!

- Ракия без пари и ще и намираш кусур...

- Я дай да идем за риба на язовира. Гледай го какво е временце хубаво. Все ще хванем нещо. Това лято един образ уцели щука, друг сом, трети бял амур. Пуснали са хайвер от всякакъв чешит риба.

- Бах маааму! Бял амур! Ама това е риба бижу, бе ортак!

Песента на токачката

-Днес е петък. Утре е събота - пети. Таман за шести ще я разкостваме на масата...

-Разбрахме се!

Дъждът беше спрял. Влажна мъгла се стелеше от Балкана. Въртеше се на кълба и проникваше навсякъде. Двамата приятели, нарамили раници и рибарски такъми, прескачаха влажните коловози на изток от жп. гара. Коловозите бяха много, цяла редица, мокри с кафяво-черни релси. В един залинял треволяк, досами последния коловоз, нещо изскимтя. Те се огледаха и спряха.

-Виж ги, бе! Виж ги! Какви са сладички. На по месец са. И кучката я няма. Кой знае къде маха с уши. Пет парчета и все различни! Виж онова с белите лапки и беличкото на опашката. Красиво е, нали? Ако не беше моята къдрокоса Лиза нямаше да се колебае и да го грабна.

-Ти си прав, Ванчо. Жената не обича кучета, ама сега му е късметът. Тук ще умрат от глад, а на мен ми трябва за лозе точно такава - порода "улична превъзходна". Не яде по много, кара на хляб и огризки и така ти се радва като те види, че ще ти се стопи сърцето. Я дай да си го грабна, ама... Вероятно има много

Песента на токачката

бълхи. Нямаш ли някакъв полиетиленов плик, за да го сложа в него?

- За тебе – винаги! Ето вземи!

- Маму ма, маму ма, ела ма, ела ма... Какво се разтрепери, ма. Я да те видя! Момченце си, таман! Няма да ми правиш проблеми, нали...

- Защо не го сложиш в раницата? Ще те опикае.

- Та да опикае раницата ли? Така си му е добре. Ще го пуснем край язовира да се поразходи и натича. Ако клъвне нещо дребно ще му го хвърля, за да видим дали ще стане рибар от него... Само че...

- Какво “че”?

- Как ще го кръстим?

- Джони, разбира се! Сега сме в Европейския съюз и всичко трябва да е на английски, даже имената на кучетата.

- Джони! Хей Джонко, сладурче, започва новия ти живот приятел, разбра ли? Той е разбрал, ама и майка му е разбрала. Олекнало и е на циците от един гладник.

- Хей го язовира, къде ще се гарираме?

- Ами откъм лозята. Там са ловили белия амур.

- Ти да не мислиш, че амура ни чака нас двамата. Сигурно вече се е заровил в тинята, та и опашката не му се вижда.

Песента на токачката

Поне се вдигна мъглата, ама слънце май няма да огрее. Мрачно е.

-Това е добро вирче. Давай да слизаме. Носиш ли си столчето?

-Как иначе! Няма да сядам на мократа земя я!...

-Аз съм приготвил стръв още от снощи. Имаше малко дроб за Лиза, та нарязвах едно парченце. Вземи опитай. Амурът кълве на мърша, пък и сома! Не дай боже да кълвне сом! Имало го е и него.

-За сом ще трябва да пуснеш бърза телеграма... Тихо сега, тихо. Амурът се плаши от шум и човешки разговор.

-Мигар ти разбира български?

-Шшшшт!

-...

-Абе, Пеци!

-Шшшшт!

-Наа... мен... ми... кълве бе, ортак...

-Да бе! Тегли, бе! Теглииии!

-...

-О о-оп! О о-оп!... Те ти го! Голямо е... Ох, на баткото... Ох! Дай кепчето! Ето, ето, ето... шляп, шляп, шляп... Го-олямо е!

-Да, голямо е, ама... Ама не е бял амур! Таранка е, голиат! Абе, аз казвах ли ти, че тук е едрата риба! Има повече от кило! Ха, честито!

Песента на токачката

- Мерси! Да ти се връща! Джонко! Джонкооо... ела го помириши, бе помияр! Ха, така! Те това е риба, бе пич! Само че ти е голяма за ядене. Ще ти хванем по-дребно.

- Те му по-дребното! Царица! Пълно е с подобен боклук тук. Красиви са като риби, но не стават за нищо. Хвърли му я! Ама не така, де. Плаши го рипането и. Удари я с ножа по главата, а после я порни по средата и му я хвърли. Да потече кръвта...

- Яде бе, ортак! Яде! Тоя трябва да е гладувал като куче. Я виж само как сладко яде!

- Ще стане рибар, личи си! Остави псето, ами си гледай въдицата... Пююю, ортак! Удави се плувката, бе! Дърпай!

- Брех маааму! Те това е...

- Бял амур! Ха честито!

- Ура-а-а-а! Ела да си стиснем ръце...!
Тръгна...

- ...

- Тръгна, ама вече сме почти един час тук, а рибата не ще да чуе... Освен царици друго не съм ловил...

- Не бой се ще ти дам голямата таранка да се отсрамиш пред жената и дъщерите.

- С една таранка пет гърла не можеш нахрани!

Песента на токачката

-Хайде де, хайде! Още не е заваляло, ще поседим час, два, белким хванеш и ти амур.

-Не е заваляло, ама заваля... Тоя панталон дето съм обул само изглежда топъл. Чист брезент си е и студенее, та се не трае. Ще взема да си хвана една простуда тъкмо за празника.

-Нали имаш ракия, пък и горчива да е...

-Ти бъзикаш ли се с мен, бе ортак!

-Да бе. Дай да си ходим, заваля. Температурата трябва да е около пет градуса. Виж как излиза пара от устата като духнеш... Да събираме такъмите и да вървим. Хайде рошльо, хайде Джони! Пъхай се в полиетиленовия плик и да се прибираме. Ето ти го, заедно с голямата таранка. Нали ти я обещах!

-Мерси, все пак! Ще си го върна, ама като идем другия път. Първата, уловена от мен риба ще е за теб!

-Нека го доживеем най-напред!

-Абе знаеш ли, че тоя юнак рита като магаре и едва го удържам.

-Що не го туриш в раницата? Има място...

-Да бе, това е идея!... Хайде вътре, пич! И да не цивриш, че те оставам при майчето и братчетата.

Песента на токачката

-Така е добре... Дъждът се усили. Няма ли да минеш към нас да пийнем от твоята ракия. Жената ще и сложи захар, ще я стопли, а и ние ще се стоплим...

-Добре, бе ортак няма проблем.

-...

-Жено! Жено, ма! Отваряй на ортаците! Отваряй и поемай амура!

-Да не повярваш! Моят Ванчо хванал бял амур!

-Колко кила му даваш като го гледаш?

-Ами повече е от две кила е! Тъкмо за Нукулден. Утре ще го приготвя с лук и орехи, запечен на фурна. Ти и оня път рече, че си хванал амур, а после ми казаха, че са те видели да го мерят в магазина на кило. Какъв лъжец си само!

-Хвана го ма, Силве! Те това е кръст! Хвана го пред очите ми! Печен е Ванчо!

-А какво скимти в раницата ти?

-Леле е-е, забравих за Джони! Дано не се е задушил...

-Кученце ли сте си намерили? Ех, какво е сладичко... Ела ми маминкото...

-Джони го кръстихме!

-Ела... Джони, ела ми на мама?

-Баш американец е! Джони Кеша! Като оня кънтри певец дето обичаш да го слушаш.

Песента на токачката

- Красив е! Много е красив, ама... каква е тая кръв по муцуната му?

- Бах маааму! Тоя мискинин е ял от рибата. Проял е плика и е нагънал таранката. Бах тоя гладник! Я чакай да видя колко е изял?... Почти една трета от рибока! Започнал е от опашката! Ванчоо-о-о! Взех си още един гладник в къщата! Моя милост, безработната жена, дъщерите и тоя Джони! Дупе да ми е яко!...

- Не бой се, Пеци! Тия дни ще дават заплатата.

- Дали са я вече... Ванчо! Ходих с банкоматната ти карта и я дръпнах. Пеци ще има пари да купи риба за Никулден!

- Ще купя, ще купя! Бах маааму! Егати гладника!

- ...

- Гладник, ама виж какъв е хубавец! Като поотрасне ще го доведеш до лозе. Имаме много късове, да ги разгони де! Ще му опечем риба на въглени и ще го нагостим. Само го къпи редовно, че сега ми се струва, е пълен с бълхи. Я виж как, се чеше...

- Как ли! Това за бълхите е почти сигурно! То мен ме ухапаха, та него ли!... - каза жаловито, Пеци и се запоска усилено по левия глезен...

Песента на токачката

Край